

Studiul epistolei 1 Petru (4)

1 Petru 4

Hendrik Leendert Heijkoop

© Ernst-Paulus_Verlag/SoundWords, Online începând de la: 19.09.2018, Actualizat: 09.05.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 1 Petru 4

Vers. 1-2

1 Petru 4.1,2: Astfel dar, fiindcă Hristos a pătit în trup, înarmați-vă și voi cu același fel de gândire. Căci Cel ce a pătit în trup, a sfârșit-o cu păcatul, pentru ca, în vremea care-i mai rămâne de trăit în trup, să nu mai trăiască după poftele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu.

În primele șapte versete ale acestui capitol, apostolul vorbește în continuare despre principiile generale de guvernare ale lui Dumnezeu. Capitolul 3 s-a încheiat cu glorificarea lui Hristos Isus. Totul Îi este supus, și El este gata să judece vii și morții. Acesta este un motiv pentru noi să trăim despărțiți de lume și principiile ei. Căci cu toate că Domnul este glorificat, lumea încă Îl mai respinge, și oricine este unit cu El va fi respins de lume.

Care este principiul de viață al lumii? Este facerea voii proprii, adică voia omului vechi. Din cauză că inima omului este stricată, aceasta înseamnă facerea poftelor și plăcerilor inimii stricate (Marcu 7.21-23, versetul 2).

Este datoria creaturii, să facă voia lui Dumnezeu. Toate lucrurile au fost create pentru El (Coloseni 1.16). De aceea este clar, că creatura are obligația să slujească Creatorului ei. Acesta este (pentru orice minte clară) marele principiu care domină în relațiile dintre Creator și creatură. De aceea este și etalonul, după care se apreciază dacă ceva este păcat, sau nu este: »Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege« (1 Ioan 3.4). Tot ce face omul, fără să țină seama că Dumnezeu are autoritate asupra lui, este păcat. Deoarece omul care nu s-a întors la Dumnezeu face numai propria lui voie, aceasta înseamnă, că tot ce face el este păcat. De aceea Cuvântul lui Dumnezeu spune: »Toate întocmirile gândurilor din inima lui sunt îndreptate în fiecare zi numai spre rău« (Geneza 6.5). Și tot așa: »Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar« (Romani 3.12).

Domnul Isus a venit să nimicească păcatul, să-l desființeze prin jertfa Lui Însuși (Evrei 9.26). Pe pământul cel nou și în cerul nou aceasta va fi în chip desăvârșit așa. Atunci păcatul va fi luat din lume (Ioan 1.29). Atunci nu va mai exista nimic care să se împotrivescă lui Dumnezeu, așa că Dumnezeu va putea locui la oameni (2 Petru 3.13; Apocalipsa 21.3). Acum nu este așa. Dar fundamentul a fost pus la cruce. Pe baza sângelui Lui prețios, cândva cerul și pământul, toate lucrurile, vor fi împăcate cu Dumnezeu. Dar numai noi, credincioșii, suntem *deja acum* împăcați, adică am fost aduși în relația adevărată cu Dumnezeu (Coloseni 1.19-21). De aceea se spune tesalonicenilor, că ei s-au întors de la idoli la Dumnezeu, *ea să slujească* Dumnezeului viu și adevărat«. Am văzut, că prin nașterea din nou, Duhul Sfânt ne-a pus deoparte *spre ascultarea* lui Isus Hristos, adică, la ascultarea pe care El a arătat-o în viața Sa pe pământ (1 Petru 1.2).

Omul născut din nou are deci un cu totul alt principiu de viață decât are omul lumii acesteia. El slujește lui Dumnezeu într-o lume care își slujește sie însuși și poftelor inimii lui stricate. El va trebui deci să înoate totdeauna împotriva curentului. De aceea lumea îl va urî și îl va prigoni, deoarece el nu numai că nu face ce face ea (versetul 4), ci prin faptele lui el condamnă lumea.

Orice om are conștiință, care îl acuză, când face anumite lucruri; și oricine face răul, urăște lumina (Ioan 3.20).

Cu cât un copil al lui Dumnezeu trăiește mai mult în concordanță cu poziția lui, adică, ascultă de Dumnezeu și Tatăl lui, cu atât lupta va fi mai înverșunată. De aceea el trebuie să se înarmeze cu cele mai grele arme, care se găsesc (Psalmul 144.1; Psalmul 78.9). Cuvântul grecesc „hoplisasthe”, care a fost tradus prin: »înarmați-vă cu ...«, a fost folosit pentru un soldat grec, care și-a îmbrăcat armătura și și-a luat armele. În mod deosebit s-a folosit pentru un soldat prevăzut cu arme grele, în opoziție cu unul înarmat cu arme ușoare.

Cuvântul grecesc „ennoian” (gândire) se întâlnește numai aici și în Evrei 4.12, unde s-a tradus cu „simțirile”. Septuaginta îl folosește și în Proverbe, de exemplu Proverbe 2.11, tradus în românește cu „priceperea”.

Deci noi trebuie să ne înarmăm cu felul de gândire al Domnului Isus. Ca întotdeauna (vezi introducerea), apostolul ne prezintă pe Domnul ca marele nostru model. El se leagă de 1 Petru 3.18, unde am văzut, că Hristos a suferit pentru păcătoși, pentru noi, și a murit.

Da, ce suferințe a îndurat Domnul. Când a venit pe pământ, nu a fost loc pentru El în casa de poposire. Abia S-a născut, și a trebuit să fugă în Egipt, deoarece Irod căuta să-L omoare. După întoarcerea Lui, din cauza unui alt Irod a trebuit să locuiască în Nazaret și nu în Ierusalim, »orașul Marelui Împărat«. În timp ce S-a prezentat în public, rudele Lui au căutat să-L prindă, »căci ziceau: „Și-a ieșit din minți”« (Marcu 3.21). Concetățenii Lui, în mijlocul cărora a crescut, au vrut să-L omoare (Luca 4.29). El a trebuit să îndure împotrivirea din partea păcătoșilor (Evrei 12.3). La dragostea Lui au răspuns cu vrăjmășie și dragostea Lui au răsplătit-o cu ură (Psalmul 109.2-5). Un ucenic L-a trădat, un altul s-a lepădat de El cu jurământ: toți L-au părăsit.

Marele preot, instaurat de El Însuși, pentru ca acesta să obțină har de la El pentru păcătoși, a dispus să-L prindă și pe baza mărturisirii Lui, cu privire la cine era El, L-a condamnat la moarte. Pilat, care a obținut autoritatea de la El (Geneza 9.6), ca prin aceasta dreptatea să fie păstrată, a dispus crucificarea Lui, cu toate că a mărturisit, că El era nevinovat.

Robii marelui preot și soldații lui Pilat L-au batjocorit și L-au maltratat. L-au scuipat în față. Tâlharii, crucificați împreună cu El, Îl batjocureau. Cei adunați în jurul Lui își băteau joc de El, făcând din teama sufletului Lui tema batjocurilor lor. Când a strigat: »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?«, au răstălmăcit intenționat cuvintele Lui și au strigat: »Lasă, să vedem dacă va veni Ilie să-L mântuiască!«

Și pe când atârna pe cruce și toată lumea, în toate nuanțele ei, sub călăuzirea lui satana și a tuturor forțelor întunericului L-au înconjurat, Dumnezeu a pus peste El toate păcatele noastre și L-a făcut păcat (2 Corinteni 5.21). Ce a însemnat aceasta pentru sufletul lui Sfânt, când a trebuit să poarte miliardele de păcate (1 Petru 2.24), să fie făcut păcat, ca și cum El ar fi avut o natură păcătoasă, ca și noi, ca și cum El ar fi fost izvorul tuturor păcatelor, pe care noi le-am făcut. Simțim ceva din aceasta, atunci când El plânge: »M-au ajuns pedepsele pentru nelegiuirile Mele, și nu le mai pot suferi vederea. Sunt mai multe decât perii capului Meu, și Mi

se moaie inima« (Psalmul 40.12).

Dumnezeu L-a părăsit în acest moment. El a trebuit să strige: »Pentru ce M-ai părăsit?« Atunci L-a lovit sabia dreptății lui Dumnezeu. El a trebuit să spună: »M-ai adus în țărâna morții« (Psalmul 22.1,15; Zaharia 13.7). Părea ca și cum Dumnezeu a trecut de partea lumii, care L-a omorât, de partea lui satana, care s-a năpustit asupra Lui cu toată răutatea și puterea. Ce suferințe!

Toate acestea le-a făcut pentru mine! El este »Fiul lui Dumnezeu, care M-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine« (Galateni 2.20). Ce motiv pentru inima mea, ca să-l închin toată viața mea, să fiu despărțit de lumea care l-a făcut toate acestea!

Apostolul Pavel merge, ca întotdeauna, până la rădăcină, atunci când aplică moartea lui Hristos la noi și din aceasta trage concluzia, că noi am murit față de păcat (Romani 6). Apostolul Petru nu merge așa de departe. El rămâne la rezultatul practic, la datoria care rezultă din moartea lui Hristos, ca o realitate în domeniul spiritual, ca noi să nu mai slujim păcatului, ci să umblăm ca oameni neprihăniți, conform modelului lui Hristos. Ambii apostoli scriu cu aceiași intenție. Petru nu ne prezintă atât de mult suferința lui Hristos, ca să ne amintească că El a îndurat-o pentru noi, ci el vrea mai multă să ne atragă atenția la un alt aspect, cum a mers El pe drumul Său în ascultare. El a venit pe pământ să facă voia lui Dumnezeu (Evrei 10.7). Tot ce a făcut El era voia lui Dumnezeu. El putea spune, că El totdeauna a făcut ce era plăcut Tatălui. Mâncarea Lui era să facă voia Aceluia care L-a trimis. Domnul nu a cedat niciodată lumii, niciodată El nu a cedat păcatului. Satana a folosit toată viclenia și toată puterea lui, ca să-L depărteze de pe drumul ascultării. Dar nu i-a reușit. Domnul a suferit mai bine foamea, decât să mănânce, dacă Tatăl nu i-a dat mâncare (Matei 4.2-4). Da, El a îndurat mai bine toate suferințele, de care a avut parte la cruce, El a murit mai degrabă încărcat cu păcatele noastre sub judecata unui Dumnezeu sfânt și drept, decât să nu facă voia lui Dumnezeu. Când satana l-a pus înaintea ochilor, în grădina Ghetsimani, toate suferințele de care va avea parte pe Golgota – suferințe, care au fost așa de îngrozitoare, că la privirea lor L-au făcut să se roage »cu strigăte și cu lacrimi«, iar sudoarea Sa a devenit ca niște picături mari de sânge – El a zis: »Nu voia Mea, ci voia Ta să se facă!«

Dar acum Domnul se odihnește față de păcat, sau a terminat-o cu păcatul, așa cum se mai poate traduce. Nici satana, nici păcatul și nici lumea nu mai pot veni la El, căci prin moartea Sa Domnul a părăsit această scenă a luptei.

Cu toate că noi mai suntem în lume, și pentru noi este valabil principiul: »Cine a suferit în trup, a sfârșit-o cu păcatul.« Când Domnul Isus a fost pe pământ, păcatul nu a găsit în El niciun punct de atac. În El nu a fost niciun păcat (1 Ioan 3.5). El a fost ispitit în toate privințele, ca și noi, dar fără păcat (Evrei 4.15)¹. Deoarece noi avem păcatul locuind în noi, acest principiu este abstract pentru noi, adică, influențele nu sunt luate în considerație.

Realizarea practică va avea loc la noi totdeauna numai parțial, chiar și în ce privește timpul, căci noi nu suntem totdeauna la fel.

Și cu toate acestea și noi am terminat-o cu păcatul, dacă prin credință primim moartea lui

Hristos pentru noi. Noi mai trăim în lume și cu toate acestea viața noastră este în adevăratul sens al cuvântului în afara lumii. Noi aparținem unei cu totul alte lumi, și viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Primirea lucrării lui Hristos are ca urmare o schimbare totală a poziției noastre. Noi nu mai putem trăi în trup după poftele omului, ci numai potrivit cu voia lui Dumnezeu. Dar aceasta va însemna suferință în trup, opoziție din partea păcătoșilor care ne înconjoară, așa cum a fost odinioară pentru Hristos.

Este clar, că aici este vorba de suferințele din cauza neprihănirii, ca aproape totdeauna în această scrisoare (1 Petru 2.19, 1 Petru 3.17). Dacă fac loc păcatului, nu voi suferi. Aceasta este voința firii, a omului vechi. Ea dorește să facă poftele omului și se teme de suferințe. Dar dacă prin har facem voia lui Dumnezeu, coste cât ar costa, nu vom păcătui. Este suferința în trup, și aceasta desparte de păcat. Cine se împotrivesc păcatului, acela suferă; el judecă, urăște și se împotrivesc voii firii (cărnii) și suferă, dar nu păcătuiește. Dacă sunt *mulțumit* să sufăr, atunci voința mea nu este activă; practic păcatul nu este prezent. Omul nu voiește să suferă. Este harul, care în armonie cu chipul și sentimentele lui Hristos lucrează în omul nou, și noi suntem eliberați de acțiunea omului vechi. El nu va mai acționa atunci. Avem liniște din partea lui, am terminat-o cu el.

Aceasta este starea normală a creștinului, dacă inima se odihnește în El, care a luat pentru el asupra Sa cele mai mari suferințe. Dacă inima nu mai privește la El, se va speria de suferințe. Voința va lăsa să iasă la iveală acțiuni carnale, iar după aceea va urma păcatul.

Repet, adevărul este prezentat aici abstract. Același lucru găsim în epistola întâia a lui Ioan, care niciodată nu ia în considerație influențele secundare care iau naștere din influența contrară a firii sau a altor obstacole. Este deosebit de important că adevărurile Scripturii – adevărul moral desăvârșit – ne-au fost date în felul acesta, după adevărul și natura lor, neschimbate prin lucrurile care le influențează exercitarea lor practică de către noi. Le putem cunoaște acum în adevărata lor formă și duhul nostru este înviorat prin aceasta. În afară de aceasta putem să vedem și să judecăm devierile noastre și diminuările din partea noastră în practicarea lor.

Se pune întrebarea, dacă aici „firea” („carnea”) reprezintă starea naturală a omului ca creatură, sau natura păcătoasă a omului vechi. Eu cred, că apostolul și în general Scriptura nu face această diferențiere severă, cu toate că aceste noțiuni de diferențiază clar. Despre Domnul se spune, că El a fost părtași trupului și sângelui, dar și că El a venit într-o fire asemănătoare cu a păcatului (Evrei 2.14; Romani 8.3). Starea naturală a omului este „în carne”. Pentru omul căzut, aceasta înseamnă totodată că viața lui este caracterizată de păcat, și Dumnezeu îl vede ca fiind păcătos. La Domnul, desigur, aceasta nu a fost așa, căci în El nu a fost niciun păcat. Tot așa este și la omul născut din nou, eliberat. El *a fost* în carne. Dar Dumnezeu nu-l mai vede acum caracterizat de natura păcătoasă a omului căzut (Romani 7.3). Poziția lui este caracterizată de Duhul Sfânt care locuiește în el (Romani 8.9).

Vers. 3-5

1 Petru 4.3-5: Ajunge, în adevăr, că în trecut ați făcut voia Neamurilor, și ați trăit în desfrânări, în poftă, în beții, în ospete, în chefuri și în slujiri idolești neîngăduite. De

aceea se miră ei că nu alergați împreună cu ei la același potop de desfrâu, și vă batjocoresc. Dar au să dea socoteală înaintea Celui ce este gata să judece viii și morții.

Remarcă

1. »trecut«: grecește „pareleluthos” = participiul perfect al unui verb „a trece, a termina, a descrește, a scădea”. Aici înseamnă și că timpul a trecut și s-a încheiat.
2. »voia«; și = „intenția”
3. »neîngăduite«: grecește „athemitois” se întâlnește în Noul Testament numai aici și în Faptele apostolilor 10, 28 („nu este îngăduit”). Textual înseamnă: „împotriva legii și împotriva dreptății”. Este deci vorba de lucruri, care au fost interzise chiar de legea romană.
4. »desfrânări«: „asotia” = „soteria” („salvare, eliberare, păzire”) cu alpha privativum („a=”), prin care este negat. Cuvântul se întâlnește aici și în Luca 15.13; Efeseni 5.18; Tit 1.6. Cu referire la o persoană înseamnă: „incorigibil, abandonat (fără speranță)”.

Nu există niciun dubiu, că aceste lucruri caracterizau națiunile (Romani 1.21-31). Dar pentru iudei, care erau în legătură cu Iehova, era mult mai zguduitor. Așa cum au fost înaintașii lor, tot așa au fost și iudeii din timpul acela, care trăiau împrăștiați, căci ei erau departe de ochii vigilenți din Palestina. Dumnezeu și judecata Sa au fost excluse – chiar dacă au făcut-o cu o conștiință rea – și s-a introdus chiar slujirea la idoli. Credincioșii știau acum, că ei nu au fost mai buni decât națiunile.

Dar acest timp s-a încheiat atunci când prin har au fost treziți la neprihănire. Ei au făcut voia neamurilor în cel mai înalt grad. Acum voia lui Dumnezeu trebuia să fie firul călăuzitor al vieții lor.

Până acum au slujit domnului aspru al poftelor națiunilor. Setea de bogăție, onoare, lux, desfrânare, exces, etc. este o slujbă aspră. Cine este prins în unul din aceste lucruri, va deveni în curând în mod obișnuit sclavul și altor lucruri. Sfârșitul este deseori distrugerea sănătății, și totdeauna o inimă nemulțumită.

În limba greacă pentru „voia” lui Dumnezeu nu se folosește același cuvânt ca și pentru „voia” națiunilor. Și ce diferență este între cele două! Facerea voii lui Dumnezeu înseamnă totdeauna libertate și bucurie (Luca 1.74). În voia lumii este inclus totdeauna sentimentul insatisfacției: »... îngreuiate de păcate și frământate de felurite pofte ..., care învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului« (2 Timotei 3.6).

Cei necredincioși nu înțeleg această schimbare la cei credincioși. Omul natural (firesc) nu poate înțelege lucrurile duhovnicești (1 Corinteni 2.14). Ei nu numai că le consideră neobișnuite, ci sunt *străine* pentru ei, adică, ei le consideră nepotrivite pentru natura omenească. Ce înțeleg ei despre viața nouă, pe care noi am primit-o prin nașterea din nou? Ei nu pot înțelege că un om născut din nou nu are nicio dorință după aceste lucruri, atâta timp cât el este în părtășie cu Domnul.

Primul lucru pe care ei îl fac este, să ne aducă pe noi înapoi. Solomon a atenționat deja pe fiul

său în privința aceasta (Proverbe 1.10-19). Dar dacă aceasta nu le reușește, urmează dușmănia vădită. Umblarea celor credincioși îi condamnă pe cei necredincioși. Ei urăsc binele (Romani 1.32). Ei încep să batjocorească, pentru că nu înțeleg. Ei vorbesc de rău, cu toate că știu, că nu este adevărat (Romani 2.15). Ei le atribuie lucruri ascunse, rele și îi învinuiesc de fățarnicie.

Dar va veni ziua când vor trebui să dea socoteală de vorbele și de faptele lor. Judecătorul este gata să facă judecata (Romani 2.16; Romani 14.10; 2 Corinteni 5.10; Apocalipsa 20.12). Dacă astăzi încă nu va veni, atunci este numai pentru că Dumnezeu este îndurător, și oferă ocazia oamenilor pierduți, să se pocăiască, ca să nu meargă în pierzarea veșnică (2 Petru 3.9).

Tatăl a dat toată judecata Fiului (Ioan 5.22). El, Cel lepădat de lume, va judeca lumea aceasta și pe fiecare, care nu-L primește. Pentru aceasta Dumnezeu a dat dovada, că a înviat pe Domnul Isus dintre cei morți (Faptele apostolilor 17.31). Așa cum apostolul Pavel a dezvăluit aceasta conducătorilor înțelepciunii lumii în centrul lor din Atena, tot așa apostolul Petru a vestit sutașului roman din Cezarea, reprezentantul puterii mondiale (Faptele apostolilor 10.42).

Iudeii cunoșteau judecata celor vii, căci ei erau – în orice caz până la captivitatea babiloniană – punctul central al guvernării lui Dumnezeu pe pământ. Solomon ședea pe Tronul lui Iehova în Ierusalim (1 Cronici 29.23). Iudeii au fost deseori executorii judecăților lui Dumnezeu asupra celor vii, de exemplu, atunci când au luat în stăpânire țara Canaan (Deuteronomul 9.5).

Dar când Israel și Iuda s-au îndepărtat de Domnul, așa că El a trebuit să-i dea în mâna dușmanilor lor și să-i alunge din țară, slava Domnului a părăsit Ierusalimul (Ezechiel 1.11). El, Cel care este numit Domnul întregului pământ (Iosua 3, 11), este numit de Daniel Dumnezeul cerului (Daniel 2.37), Cel care a dat Capului Împărăției putere asupra pământului, această împărăție fiind prima care s-a ridicat împotriva Lui (Geneza 10.10; 11.1-9).

Guvernarea lui Dumnezeu nu mai este acum vizibilă, ci ea are loc în ascuns. Cu toate că principiile acestei guvernări rămân neschimbate, și așa sunt și acum (1 Petru 3.10), Dumnezeu se revelează lumii ca Dumnezeu-Mântuitorul (1 Timotei 2.3-4). El oferă har și nu face judecata.

Aceasta înseamnă că răul momentan nu este pedepsit, da, câteodată nu este deloc pedepsit în această viață pe pământ. Aceasta înseamnă și că cei credincioși, care Îi slujesc, vor trebui să sufere din partea lumii.

Dar cândva orice rău va trebui judecat (1 Corinteni 4.5; 2 Corinteni 5.10; Evrei 9.27). Așa a fost și în Vechiul Testament. Nu numai că orice faptă va fi judecată sub aspectul domniei lui Dumnezeu asupra pământului, ci totodată și cu privire la relația veșnică a Creatorului cu creatura Sa, cu omul. Faptul că Dumnezeu se descopere acum în har și nu pedepsește fiecare faptă rea, și că acum El S-a revelat pe deplin în Fiul, în mod necesar acum accentul trebuie să se pună pe judecata finală, judecata celor morți.

Judecata celor vii o va face Domnul când va veni în Împărăția Sa (Matei 25.31), judecata

celor morți (Apocalipsa 20.11) o va face scurt timp înainte de a da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu, Tatăl, și de începerea stării veșnice (1 Corinteni 15.24). Expresia »viii și morții« se mai întâlnește, în afară de acest loc, și în Faptele apostolilor 10.42 și 2 Timotei 4.1 în legătură cu judecata. În Romani 14.9 se mai spune: »ca să aibă stăpânire și peste cei morți și peste cei vii«.

Versetul 6

1 Petru 4.6: Căci tocmai în vederea aceasta a fost vestită Evanghelia și celor morți, pentru ca să fie judecați ca oameni în trup, dar să trăiască după Dumnezeu, în duh.

Având în vedere această judecată, s-a vestit odinioară oamenilor vestea bună. Lui Avraam i s-au dat făgăduințe (Galateni 3.18). Credincioșilor evrei li se scrie, că părinților li s-a vestit vestea bună (Evrei 4.2). Da, Dumnezeu a avut o veste bună începând de la căderea în păcat, care proteja înaintea judecății și dădea viața. Scriptura numește aceasta Evanghelia veșnică (Apocalipsa 14.6-7).

Credința a primit această veste bună, atât la început, cât și mai târziu, când ea a fost extinsă, când harul s-a descoperit tot mai mult, până în momentul când moartea, învierea și gloriificarea lui Hristos a dat vestei bune mărimea ei deplină.

Cine nu a primit-o, a rămas responsabil înaintea lui Dumnezeu și va fi judecat în curând. Cine a primit-o, s-a condamnat pe sine însuși deja acum, recunoscând că el a meritat judecata lui Dumnezeu, și el a fost condamnat de lume: el a trebuit să sufere în trup și să fie batjocorit. Dar el a primit și viața nouă de la Dumnezeu, o viață spirituală, așa că acum el trăiește în duh potrivit cu voia lui Dumnezeu.

Scriptura nu spune că vestea bună a fost vestită tuturor. Aici nu se spune *»morților«*, ci *»celor morți«*. Aici nu este vorba, dacă toți au auzit-o.

În ultima parte a versetului 6 nu se spune: »... sau să trăiască după Dumnezeu, în duh«, ci: »dar ...«. De aceea nu pot să înțeleg explicația care spune, că prima parte (judecata) este partea aceluia care nu primesc Evanghelia, și partea a doua (viața) este partea celor care primesc Evanghelia. Din versetul întreg și din context (1 Petru 4.1-6), după părerea mea, ar trebui să deducem că atât judecata omului în trup, cât și viața după Dumnezeu, în duh, este partea celor care primesc vestea bună. Pentru aceasta le-a fost ea vestită.

Oricărui cititor treaz, care gândește, îi este clar, că nu este corect gândul, că această veste bună a fost vestită acestor morți, pe când ei erau deja morți. Cum se poate la cei morți »să fie judecați ca oameni în trup« și »să trăiască după Dumnezeu, în duh«? Ei nu mai sunt în trup! Scriptura folosește această expresie numai pentru oamenii care trăiesc pe pământ.

Vestea bună le-a fost vestită, atunci când erau pe pământ, așa cum de exemplu Evrei 4.2 arată foarte clar. Învățătura că după moarte se mai oferă ocazia să primești Evanghelia este în totală contradicție cu expunerea Cuvântului lui Dumnezeu.

Ce citim în acest verset nu este același lucru cu ce este scris în 1 Petru 3.19. Noe a fost predicatorul neprihănirii (2 Petru 2.5). El a predicat judecata, dar nu a vestit vestea bună. Scriptura folosește cuvinte diferite în 1 Petru 3.19 și 1 Petru 4.6.

Vers. 7-9

1 Petru 4.7-9: Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiți înțelepți dar, și vegheați în vederea rugăciunii. Mai pe sus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acopere o sumedenie de păcate. Fiți primitori de oaspeți între voi, fără cârtire.

În general Cuvântul lui Dumnezeu folosește două mijloace ca să ne desprindă de acest pământ. În primul rând trezește sentimentele noastre spirituale, prin aceea că îndreaptă ochii noștri spre apropiata venire a Domnului Isus, ca să ne ducă în Casa Tatălui. Vocea Domnului: »Iată, Eu vin curând« îndreaptă ochii noștri spre Luceafărul strălucitor de dimineață. Puterea Lui de atracție face inima să dorească după slava, unde este El: »Amin! Vino, Doamne Isuse!« (Apocalipsa 3.11; 22.7,17,20). Aceasta ne desprinde de lucrurile de pe pământ.

A doilea lucru pe care îl folosește Cuvântul lui Dumnezeu este, că el ne face să vedem vremelnicia tuturor lucrurilor de pe pământ. »Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape« (Evrei 12.27). Nu numai că fiecare va trebui să dea socoteală de faptele lui, ci toate lucrurile în care firea pământească se poate încrede, vor avea sfârșit (în limba greacă accentul este pus pe „toate”). Sfârșitul s-a apropiat. Conștiința acestui fapt zguduie încrederea firii pământești.

Apostolul mai vorbește încă despre domnia lui Dumnezeu în legătură cu marele principiu al responsabilității cu privire la mărturia lui Dumnezeu. Pentru cel credincios, această domnie este domnia Tatălui. Dar Dumnezeu privește ca Tată și la lume. Copiii Lui să-L preamărească în lume. Dacă ei nu o fac, atunci trebuie ca El însuși să se preamărească, dar pe cheltuiala lor. Focul prigoanei este dovada că judecata a început la Casa Domnului (versetul 12). În aceste suferințe ei sunt părtași suferințelor lui Hristos, și totodată subiectul disciplinării din partea Tatălui (Evrei 12.2-11). Dumnezeu știe totdeauna să unească aceste lucruri.

Cu privire la legătura dintre domnia lui Dumnezeu și lume, distrugerea Ierusalimului, care a avut loc la câțiva ani după ce a fost scrisă această scrisoare, este de mare importanță. Era cetatea marelui Împărat, unde va domni Mesia (Psalmul 48.3). Distrugerea lui a fost nimicirea locului în care odinioară a existat domnia nemijlocită a lui Dumnezeu, și unde ar fi domnit Mesia, dacă ar fi fost primit, și unde El va domni cândva (Ieremia 3.17). Prin înviere El Și-a ocupat Locul ceresc. Aceasta este marea temă a acestei scrisori. Domnia lui Dumnezeu s-a schimbat deci, nu în ceea ce privește principiile, dar ea a devenit acum generală. Deoarece Domnul Isus a suferit pe pământ, domnia lui Dumnezeu permite ca și ai Lui să sufere. Cei neprihăniți vor fi prizonieri până va veni timpul judecății și de aceea trebuie să aibă răbdare.

Distrugerea Ierusalimului a nimicit încrederea poporului iudeu necredincios. Pentru creștini ea a fost dovada, că sfârșitul tuturor lucrurilor era aproape. Cuvântul lui Dumnezeu nu ne spune nimic cu privire la lucrurile care trebuie să aibă loc înaintea judecăților care stau în legătură cu venirea Domnului pentru nimicirea dușmanilor și exercitarea judecății. Dar Petru merge până

la temelie: nu numai până la Împărăția păcii, ci până la un cer nou și un pământ nou, căci sfârșitul tuturor lucrurilor vine prin judecată (2 Petru 3.7-13). Dar după aceea urmează binecuvântarea. Judecata este necesară pentru a pregăti locul binecuvântării.

Necredința spune: »Unde este făgăduința venirii Lui« (2 Petru 3.4)? Dar credința spune: „Dacă deja atunci sfârșitul era aproape, cât de aproape trebuie să fie acum!” – »Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua« (Romani 13.11-13).

Cu privire la sfârșitul tuturor celor care se văd, noi trebuie să fim »treji«, sau „cu mintea sănătoasă” (1 Petru 5.8), adică, să vedem toate așa cum sunt, și să nu ne așteptăm la nimic de la lucrurile de aici de pe pământ, ele vor fi judecate în curând. Încrederea noastră trebuie să fie pusă în Dumnezeu, care nu se schimbă, care este veșnic (Evrei 13.8) și care ne va păzi în toate greutățile și ispitele, prin care trecem aici pe pământ, până când va veni ziua eliberării.

Pentru aceasta trebuie să fim treji în vederea rugăciunii. Apostolul Pavel scrie celor întorși de curând la Dumnezeu în Tesalonic: »Rugați-vă neîncetat« (1 Tesaloniceni 5.17). Efesenilor, aflați pe un nivel spiritual înalt, le scrie să facă »în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința, și rugăciune« (Efeseni 6.18).

Rugăciunea este expresia propriei neputințe și a dependenței de Dumnezeu. Dar în rugăciune avem părtășie cu El, și puterea Lui se exercită în favoarea noastră. Cineva a spus: „Rugăciunea este puterea care pune în mișcare brațul Celui Atotputernic, care a creat universul prin Cuvântul Său.”

Dumnezeu, Tatăl, ascultă cu bucurie vocea noastră, atunci când venim la El. Noi suntem copiii Lui. El ne spune: »În orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri« (Filipeni 4.6). Chiar dacă ne rugăm pentru lucruri, pe care El nu ni le poate da, deoarece dragostea Lui știe, că ele ar fi rele pentru noi, »pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, ne va păzi inimile și gândurile noastre în Hristos Isus«.

În Evanghelia după Luca se spune de șapte ori despre Domnul Isus, că a fost în rugăciune, uneori toată noaptea și odată când a murit. Marele apostol Pavel roagă pe cei întorși de curând la Dumnezeu să se roage pentru el (1 Tesaloniceni 5.25). Nu recunoaștem în aceasta, câtă valoare acordă Cuvântul lui Dumnezeu rugăciunii? Și cât de puțin am învățat noi aceasta!

Dacă în felul acesta am primit acces prin rugăciune la comorile nesfârșite, pe care Dumnezeu le-a pregătit, atunci suntem capabili să facem ce spune apostolul, că trebuie să facem înainte de toate lucrurile: să avem o dragoste fierbinte unii pentru alții. Unde am putea să primim noi o dragoste fierbinte unii pentru alții, decât numai în părtășia cu Acela care este Dumnezeul dragostei, și care a dovedit-o, prin aceea că a dat pe Fiul Său pentru păcătoși (1 Ioan 4.8-10; Romani 5.8)?

Noul Testament cunoaște două cuvinte pentru „a iubi” (și „iubire”): „phileo” și „agapao” (cu

substantivul „agape”). Primul cuvânt semnifică mai mult prietenia. Celelalte două sunt folosite – în afară de Tit 3.4 – pretutindeni pentru dragostea lui Dumnezeu față de oameni și pentru dragostea oamenilor față de Dumnezeu. Ele sunt folosite și pentru dragostea Tatălui față de Fiul, cu excepția din Ioan 5.20, și pentru dragostea Tatălui față de ucenici, cu excepția din Ioan 16.27. „Phileo” este o afecțiune provocată prin ceva atrăgător și care dă naștere la bucurie, în subiectul dragostei, „Agape” se referă la o stare prezentă într-o persoană, care o face să acționeze. Punctul de plecare este aici persoana care iubește, cu toate că există o legătură cu comoara subiectului dragostei. »Dumnezeu este dragoste« este punctul de plecare propriu-zis al acestei dragoste, chiar și acolo unde este vorba de dragostea oamenilor față de Dumnezeu.

Acolo unde în Scriptură se vorbește de dragostea față de frați, se folosesc alternativ ambele cuvinte. În 1 Petru 1.22, de exemplu, se folosește prima dată „phileo” și a doua oară „agapao”; în 1 Petru 3.8 se folosește „phileo”. Dar aici în 1 Petru 4.8 se folosește „agape”, cuvântul pentru dragostea dumnezeiască. Este dragostea, pe care Dumnezeu a arătat-o față de noi prin aceea, că Hristos a murit pentru noi, pe când eram încă păcătoși (Romani 5.8,5). Această dragoste a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat. Noi am devenit părtași naturii divine (1 Petru 1.4). De aceea iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi (1 Ioan 4.19)!

Dar această dragoste trebuie să se reveleze. Ea o face în dragostea față de frați (1 Ioan 4.20). Acolo unde se găsește această dragoste fierbinte unii pentru alții, se va revela prezența divină și activitatea.

Această dragoste trebuie să fie »înainte de toate lucrurile«. Aceasta înseamnă că ea trebuie să fie înainte-mergătoare. Nimic nu are valoare, dacă această dragoste nu este impulsul. »Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănit. Și chiar dacă aș avea darul prorociei, și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic. Și chiar de mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.« (1 Corinteni 13). Este aceeași dragoste – „agape”, despre care este vorba în versetul nostru.

Această dragoste acopere o mulțime de păcate (Proverbe 10.12). Ea este opusul urii, care dă naștere la certuri (Iacov 5.20).

Apostolul nu vorbește aici de relația sufletului cu Dumnezeu, și de îndepărtarea definitivă a păcatelor dinaintea lui Dumnezeu sau a Tatălui (1 Ioan 1.9). El vorbește despre legătura dintre Dumnezeu și poporul Lui în căile Lui de guvernare. Dacă este puțină dragoste între frați, dacă sunt probleme și inimile se îndepărtează una de alta, atunci răul este prezent înaintea ochilor lui Dumnezeu (Galateni 5.13-15). Dar dacă dragostea este prezentă, care nu gândește nimic rău și nu se mânie, ci dimpotrivă, vede în cel rău prilejul să se reveleze (1 Corinteni 13.5), atunci ochiul lui Dumnezeu se odihnește pe dragoste și nu pe cel rău.

Prin natura noastră suntem înclinați să devenim răi, dacă ni se face rău. Dragostea, dragostea divină, va avea prilejul să se descopere în răul făcut de altul. Ea se va preocupa cu răul – nu

cu privire la sine însuși (ea îndură totul), ci din dragoste pentru fratele care a făcut răul (Leviticul 19.17). Ea știe, că părtășia lui cu Domnul a fost întreruptă și că el nu este fericit. Ea nu va vorbi cu alții despre acest fapt, numai dacă există un motiv bine întemeiat, ci ea se va preocupa cu el, ca să-i spele picioarele și astfel să-l câștige (Ioan 13.8b). Noi avem dreptul să spălăm picioarele fraților noștri și să le iertăm păcatele. Dragostea are dreptul să îngroape lucrurile, așa că ele nu se vor mai vedea (Matei 18.14-15; Iacov 5.15; 1 Ioan 5.16).

Desigur aceasta nu atinge obligația Adunării de a exercita disciplina sfântă (1 Corinteni 5.13). Dragostea nu poate ascunde răul, pe care l-a descoperit Dumnezeu. Dar ea poate deseori să preîntâmpine o astfel de descoperire, prin aceea că se preocupă de la început în har cu fratele sau cu sora.

Primirea de oaspeți este o altă formă a dragostei. Cuvântul grecesc pentru aceasta înseamnă la origine: „prietenos față de străini”. Este deci exercitarea practică a dragostei față de alții, nu pentru că îi cunoaștem bine și sunt prietenii noștri, ci pentru că sunt copiii lui Dumnezeu și au nevoie de ajutorul nostru (Evrei 13.2). Dacă are loc într-adevăr din dragoste și nu dintr-un sentiment de obligație, sau pentru că nu te poți sustrage de la aceasta, atunci va fi cu siguranță fără cârtire. Atunci din aceasta va lua naștere părtășia și consolidarea dragostei de frați, pentru că ne vom cunoaște reciproc.

Versetul 10

1 Petru 4.10: Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul, pe care l-a primit.

Expresia „darul primit” (charisma) se folosește în două sensuri: în Romani 1.11; 5.15-16; 6.23; 11.29 și 2 Corinteni 1.11 pentru binecuvântările pe care le-am primit prin har; în Romani 12.6; 1 Corinteni 1.7; 7.7; 12.4,9,28,30-31; 1 Timotei 4.14; 2 Timotei 1.6 și în versetul nostru înseamnă o aptitudine sau un talent („dar”) dat prin har.

Fiecare credincios a primit un dar al harului. Dumnezeu a folosit pe apostolul Pavel să prezinte clar acest principiu. Fiecare are un loc în trupul lui Hristos și totodată ca dar al harului a primit aptitudinea de a ocupa acest loc, așa că trupul funcționează bine (1 Corinteni 12.14-27). »Din El (Hristos) tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste« (Efeseni 4.16). – »... din care tot trupul, hrănit și bine încheșat, cu ajutorul încheieturilor și legăturilor, își primește creșterea pe care i-o dă Dumnezeu« (Coloseni 2.19). Apostolul Petru este preocupat aici mai mult cu partea practică. Fiecare trebuie să-și folosească darul, ca prin el să slujească altora. Noi nu suntem proprietarii a ceea ce ne-a dat harul, ci »administratori«. Dumnezeu a dat aceste diferite daruri ale harului, ca să satisfacă multele și diversele nevoi. »Felurit« nu se referă la un număr mare, ci la diversitatea darurilor, prin care diversele nevoi ale credincioșilor pot fi satisfăcute. Fiecare să *slujească* celui alt cu darul său.

Tot ce Dumnezeu a dat oamenilor trebuie administrat de om. Domnul Isus arată, că omul – și în mod deosebit Israel – a fost necredincios și de aceea Dumnezeu îi va lua domnia peste lucrurile pământești (Luca 16.1-13; Geneza 2, 13; Levitic 25.2,23). Noi trăim în timpul, despre

care Dumnezeu a zis deja: »Dă socoteală de administrarea ta«. Dar omul este încă practic în posesiunea pământului și a ceea ce aparține de el. Domnul ne prezintă pe administratorul necredincios ca fiind un model al nostru; el nu a mai folosit bunurile Domnului său pentru sine, ci spre folosul altor datornici ai Domnului. Noi trebuie să folosim posesiunile pământești spre folosul celor credincioși și pentru oameni în general (Galateni 6.10).

Noi suntem administratori și în ceea ce privește darurile spirituale. Plinătatea divină ne-a dăruit tot ce avem nevoie pentru exercitarea lucrării încredințate (Luca 12.42; 1 Cronici 29.11-17). Ce aptitudini posedăm deci noi! Dar și ce responsabilitate! Ce se cere de la un administrator este, ca el să fie găsit credincios (1 Corinteni 4.1-5)!

Scriptura spune de mai multe ori, accentuând, că orice lucrare trebuie făcută în responsabilitate directă față de Domnul Hristos. El a dat darurile, și El va cere socoteală pentru ele, de felul în care le-am folosit (1 Corinteni 12.5; Matei 24.45 și următoarele versete; Matei 25.14-30; Efeseni 4.11). Cât este de trist, când oamenii îndrăznesc să-și asume autoritatea, care se cuvine numai Domnului, când oameni se interpun între Domnul și slujitorii Lui. Cât este de trist, când un slujitor nu ia în considerație călăuzirea Domnului și nu mai este conștient de responsabilitatea lui directă față de El – o responsabilitate de care nu ne poate dezlega nicio legătură omenească.

Efeseni 4.7-16 (în legătură cu Psalmul 68.18) și 1 Corinteni 12 ne prezintă clar principiile slujirii. Sunt *daruri* ale lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu le-a dat lui Hristos și pe care Domnul le împarte oamenilor. Ei trebuie să le exercite în dependență de Domnul și cu responsabilitate directă față de El (1 Corinteni 4.1-5). Duhul Sfânt dă putere pentru efectuarea lucrării de slujire. În Numele Domnului El are conducerea, așa că slujitorul trebuie să se lase cu totul condus de El în lucrare (1 Corinteni 12.7-11; Faptele apostolilor 16.6-10). Domnul va cere cândva socoteala (Luca 19.12-26)!

Cuvântul „oikonomos” („administrator” sau „econom”) se întâlnește în Luca 12.42; 16.1,8; Romani 16.23; 1 Corinteni 4.1, 2; Galateni 4.2; Tit 1.7 și aici. În epistola către Tit, *episcopul* este numit econom al lui Dumnezeu. Acolo unde este vorba de exercitarea *darurilor*, textul nostru și 1 Corinteni 4 apune că noi suntem administratori ai *tainelor* și a *harului* felurit al lui Dumnezeu, dar nu că noi suntem administratori ai lui Dumnezeu. Noi suntem slujitori ai lui Hristos.

Deci noi suntem administratori ai harului felurit al lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu este așa de mare și de felurit, că poate să satisfacă orice nevoie a oricărui om. »Felurit« se referă de aceea nu la mărimea harului lui Dumnezeu, ci la diversele forme, în care harul se descoperă. Dumnezeu, în bunătatea Lui, vrea să folosească oameni, ca să aducă acest har în mod practic oamenilor. El vrea să satisfacă toate nevoile tuturor oamenilor, atât cele materiale, cât și cele spirituale. Pentru aceasta El dă harul Său în mâinile oamenilor, ca pe o comoară, pentru ca ei să-l administreze (adică, să-l ducă acolo unde este nevoie de har), fiecare după darul harului pe care l-a primit.

Așa au prorocit profeții despre harul care acum a devenit partea noastră (1 Petru 1.10-12). Apostolul Pavel dorea să meargă la Roma, ca să dea credincioșilor de acolo daruri ale harului

(Romani 1.11; Romani 15.29). Domnul înviat a dat ucenicilor Săi misiunea să meargă și să vestească oamenilor pierduți iertarea păcatelor (Ioan 20.21-23). »Neprihănirea lui Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos« (Romani 3.22) vine la toți, cu toate că numai aceia care o primesc au parte de ea. Fiecare învățător dă la iveală lucruri noi și lucruri veci din comoara lui (Matei 13.52), și toate acestea aparțin »harului felurit al lui Dumnezeu«. Așa trebuie noi să facem bine tuturor oamenilor, în mod deosebit fraților în credință (Galateni 6.10). Așa a fost Dorca o administratoare credincioasă (Faptele apostolilor 9.36). Așa suntem noi îndemnați »să facă binele, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții« (1 Timotei 6.18).

Vers. 11a

1 Petru 4.11a: Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu.

Darurile harului sunt numite aici într-o împărțire simplă, pe care apostolii au folosit-o deja la începutul timpului Adunării: lucrarea în cuvânt și slujirea la mese (Faptele apostolilor 6.2-4).

Prima este deci pentru oricine slujește cu Cuvântul lui Dumnezeu, atât pentru păstori, cât și pentru învățători și evangheliști (Efeseni 4.11). Expresia grecească pentru „cuvinte” sau „oracol” (logia) s-a folosit în greaca clasică pentru sentințele zeilor, atunci când li se cerea sfatul, ca de exemplu la cunoscutul oracol din Delphi, unde se prezicea viitorul. Acest cuvânt se întâlnește în Biblie numai în Faptele apostolilor 7.38 („cuvinte vii”), Romani 3.2; Evrei 5.12 și aici. Înseamnă deci, nu numai că ceea ce spune vorbitorul trebuie să fie în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce este de la sine înțeles, că este așa. Ceea ce spune el trebuie să fie cuvintele pe care Dumnezeu vrea să le spună prin vorbitor *în acel moment și în acele împrejurări*. Vorbește »cel ce aude cuvintele lui Dumnezeu, cel ce vede viziunea Celui Atotputernic« (Numeri 24.4).

Este de la sine înțeles, că tot ce se spune ca »cuvinte ale lui Dumnezeu« va fi în concordanță cu Scriptura. Dumnezeu nu Se contrazice niciodată. Dar cine folosește Scriptura, poate s-o folosească greșit. Se poate întâmpla, ca cineva să atenționeze, când de fapt este nevoie de mângâiere, sau cineva muștră, folosind cuvintele Scripturii, când de fapt este nevoie de învățătură, și așa mai departe. Care slujitor al lui Dumnezeu poate spune de ce au nevoie sufletele, cărora le vorbește, în momentul acela? Deseori ei înșiși nu știu. Dar Dumnezeu știe. De aceea slujitorul trebuie să fie așa de aproape de Dumnezeu, ca să vorbească din prezența lui Dumnezeu, deci să exprime gândurile lui Dumnezeu din momentul acela, așa cum a fost la Balaam – cu toate că erau împotriva volii lui.

Cea mai înaltă cinste și cea mai mare datorie a unui slujitor este, să fie ascultător și să facă ce i se încredințează. Nu *lui* se cuvine onoarea, ci Domnului lui. De aceea se spune: »după puterea pe care i-o dă Dumnezeu, pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu«. – »Căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită« (2 Corinteni 12.9-10)! De aceea el nu trebuie să spună propriile lui cuvinte, ci »cuvintele lui Dumnezeu«.

Cine este capabil să facă aceasta? – Noi am primit Duhul Sfânt. Să nu fie El în stare, Cel care a descoperit lui Pavel și celorlalți scriitori ai Noului Testament gândurile lui Dumnezeu și după

aceea le-a dat cuvinte spirituale, prin care au scris aceste lucruri spirituale »mânați de Duhul Sfânt«, să ne facă capabili pentru aceste lucruri? (1 Corinteni 2.10-13; 2 Petru 1.21) El Însuși ocupă de bună voie acest loc de supunere. El nu vorbește de la Sine (Ioan 16.13 și următoarele). Aceasta nu înseamnă că El nu vorbește *despre* Sine Însuși, cu toate că și aceasta este adevărat. Dar El vorbește sub însărcinarea Tatălui și a Fiului. »Va vorbi tot ce va fi auzit.« – »Va lua din ce este al Meu și vă va descoperi«. Să nu poată El să ne călăuzească cu puterea Sa divină în aceeași poziție și să ne dea puterea și aptitudinea necesară?

Cât de puțin știm noi să facem uz de puterea divină!, sau mai bine zis, cât de puțin ne lăsăm folosiți în totul de Dumnezeu. Dacă am fi cu adevărat supuși Duhului lui Hristos (Faptele apostolilor 16.7) și dacă am privi la Domnul, cât de capabili am fi noi atunci să comunicăm altora ce daruri vrea Dumnezeu să le dea! Nu ar fi numai o lucrare potrivit cu Scriptura, ci lucrarea vie a Duhului Sfânt, prin care orice nevoie ar fi împlinită. Aceasta este slujba profetică, care totdeauna zidește și prin care cei străini și neștiutori sunt convinși, »că, într-adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru« (1 Corinteni 14.4,24-25). Este o vorbire, așa cum au făcut profeții vechi: »Așa vorbește Domnul!« (Ezechiel 2.3-8; 3.10-11) Lucrarea unui profet nu constă în primul rând să spună ce va avea loc în viitor (adică să prezică viitorul), ci mai degrabă să fie gura lui Dumnezeu, adică să vorbească ce vrea Dumnezeu să spună unor persoane într-un anumit moment și în anumite împrejurări (Ieremia 2.1-2). Aceasta poate însemna, facerea cunoscut a viitorului, dar tot așa de bine nu. În cartea lui Iona, unul din profeții mici, nu sunt niciun fel de profeții cu privire la viitor, adică lucruri care nu erau împlinite în momentul când a fost scrisă cartea. Găsim noi în prorocia lui Hagai, în afară de ultimele versete din capitolul 2 și capitolul 3, prorocii cu privire la viitor? Chiar și acestea sunt prezentate la modul cel mai general.

Este nevoie de părtășia practică cu Dumnezeu, ca să poți sluji în felul acesta. Dacă nu stăm în apropierea Lui, nu auzim cuvintele care trebuie să le dăm mai departe. Dar cu toate acestea avem responsabilitatea să slujim. Dacă nu putem vorbi »cuvintele lui Dumnezeu« prin puterea părtășiei noastre cu Dumnezeu, atunci trebuie să tăcem, nu pentru a întrerupe lucrarea noastră pentru Domnul Isus, – (care din slujitori vrea să facă așa ceva – da, nu avem niciun drept să facem așa ceva) ci pentru a ne pune în lumina lui Dumnezeu, ca acolo să vedem și să judecăm tot ce întrerupe părtășia noastră cu Dumnezeu.

Vers. 11b

1 Petru 4.11b: Dacă slujește cineva, să slujească după puterea, pe care i-o dă Dumnezeu; pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos, a Căruia este slava și puterea în vecii vecilor! Amin.

»Slujirea« este aici (spre deosebire de vorbire) ceea ce apostolii numesc »slujirea la mese« (Faptele apostolilor 6.2). Putem s-o comparăm cu „slujirea, învățarea altora, îmbărbătarea altora” și „milostenia” (1 Corinteni 12.28; Romani 12.7-8).

Chiar și această slujire, care nu are loc prin cuvânt, ci se preocupă cu lucrurile trecătoare, nu se poate face pe baza aptitudinilor umane, a poziției sau a bogăției umane. Aptitudinile sau privilegiile pământești pot să devină o cursă atât pentru cel ce execută slujba, cât și pentru

acela care are parte de această slujbă. De aceea nu este așa, ca și cum noi am avea vreun drept. Noi trebuie să învățăm să folosim belșugul, care Dumnezeu îl are pentru noi.

În privința aceasta învață Domnul Isus pe ucenici cu privire la nevoile mulțimii din locul pustiu (Matei 14.16). Era clar, că ei nu aveau nimic, care să poată satisface aceste nevoi. Și cu toate acestea Domnul le zice: »N-au nevoie să plece. Dați-le voi să mănânce.« După aceea ei împart din plinătatea Lui așa de mult mulțimii, că au rămas douăsprezece coșuri pline cu rămășițele de fărâmaturi, deci mai mult decât ei au avut la început!

Cu siguranță, tot așa ar fi și în slujba noastră, dacă am avea mai mult din »credința care lucrează prin dragoste« (Galateni 5.6). Această credință se bazează pe belșugul lui Dumnezeu, și ea nu va fi niciodată dezamăgită. Noi nu putem să imităm această credință; dacă firea pământească imită credința, rezultatul va fi firea pământească, și de aceea este spre dezonorarea lui Dumnezeu. Noi trebuie să fim în imediata apropiere a lui Dumnezeu, în părtășie netulburată cu El. Atunci credința noastră se va întări prin umblarea împreună cu El, și noi vom primi pricepere să exercităm cu înțelepciune această credință. Aceasta este foarte necesar.

Noi nu am primit o comoară mare, pentru a o păzi, sau s-o folosim după cum credem noi. Câtă pagubă am pricinuit noi deja din cauză că nu am lucrat corect în această lucrare, de exemplu, prin faptul că am sprijinit cu bani ceva care nu era bun, sau nu am dat niciun ajutor, acolo unde era cu adevărat necesar. Ca în toate lucrurile, și în privința aceasta avem nevoie de călăuzirea divină. Adevărata credință va acționa numai acolo și numai atunci, când este potrivit gândurilor lui Dumnezeu.

Dacă suntem conștienți de aceste lucruri, atunci vom rămâne smeriți. Ne vom da seama, că este numai har, faptul că Domnul vrea să ne folosească pentru această lucrare; nimic de la noi înșine nu este adăugat. De aceasta își vor da seama și aceia cărora li se slujește. În felul acesta, atât ei, cât și noi, vom glorifica pe Dumnezeu și Îi vom mulțumi. Deoarece orice lucrare este pentru Isus Hristos (1 Corinteni 12.5), așa cum am văzut și în versetul 10, »Dumnezeu va fi glorificat în toate, prin Isus Hristos« (Ioan 17.4). Aceasta este totdeauna intenția Domnului Isus! Și este totdeauna intenția lui Dumnezeu să glorifice pe Domnul. El l-a dat slava și puterea în vecii vecilor. Ce imbold puternic pentru inima noastră este această dorință a lui Dumnezeu și a Domnului Isus, ca în lucrarea noastră să slăvim pe Dumnezeu și pe Domnul Isus. Și ce îmbărbătare este totodată, că puterea Lui rămâne aceeași, oricare ar fi împrejurările de aici de pe pământ și oricare ar fi dușmanii care ne stau împotriva.

Din text nu rezultă destul de clar, dacă cuvintele »a Căruia este slava și puterea în vecii vecilor« se referă la Dumnezeu, sau la Domnul Isus. Cuvântul »este« în loc de »să fie« (ca în 1 Petru 5.11) sprijină gândul, că aici se referă la Domnul Isus. Lui l-a fost dată deja acum toată puterea (Matei 28.18)! Compară cu Romani 9.5.

Vers. 12-14

1 Petru 4.12-14: Prea iubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi; dimpotrivă,

bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui. Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferice de voi! Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu, se odihnește peste voi.

Apostolul revine la suferințele celor credincioși în această lume: am putea spune, la tema principală a acestei cărți. El a vorbit despre ele deja în capitolele 2 și 3. Eu cred că aici stau în legătură cu »sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape«, de la începutul acestei secțiuni a scrisorii (versetul 7).

Întreg timpul creștinismului, timpul existenței Adunării pe pământ, poartă acest caracter al »ultimei ore«². Este timpul respingerii totale a lui Dumnezeu prin lepădarea Domnului Isus. Nu mai urmează nicio altă perioadă, în care omul să fie pus la probă, probabil numai în ultimele momente ale Împărăției de o mie de ani, când pentru scurt timp se va oferi oamenilor, care vor trăi pe pământ, ocazia să arate ce influență a avut asupra inimii lor domnia binecuvântată de o mie de ani a Domnului Isus (Apocalipsa 20.7-9). Dar aceasta nu este o probă în adevăratul sens al cuvântului. Li se va oferi numai prilejul să descopere starea inimii lor, după ce ei au fost constrânși timp de o mie de ani, să se supună, căci orice neascultare devenită cunoscut, va fi pedepsită imediat cu moartea (Psalmul 101.4-8; Isaia 66.24).

Dar cu toate că tot timpul creștinismul poartă acest caracter al „sfârșitului”, există totuși o gradare. »Dar voi, prea iubiților, aduceți-vă aminte de vorbele vestite mai dinainte de apostolii Domnului nostru Isus Hristos. Cum vă spuneau că în *vremurile din urmă* vor fi batjocoritori, care vor trăi după poftele lor nelegiuite.« (Iuda 17-18) Timpul din urmă al creștinismului va fi timpul cel mai rău, nu numai în ce privește starea lumii, ci în creștinismul însăși se va arăta decăderea de la Dumnezeu (1 Timotei 4; 2 Timotei 3). Este adevărat că decăderea se va arăta pe deplin abia după ce va fi luat din calea ei ceea ce o împiedică (2 Tesaloniceni 2.2-7), deci abia după răpirea Adunării.

Aceasta înseamnă și că judecata lui Dumnezeu va avea loc pe deplin abia *atunci*, acum ea are loc numai ca principiu al guvernării lui Dumnezeu. »Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la Casa lui Dumnezeu« (versetul 17). Marea înștiințare a acesteia, distrugerea Ierusalimului, urma să aibă loc la câțiva ani după aceea, și credincioșii iudei, cărora le-a scris Petru, tocmai din cauză că erau credincioși *iudei* și creștinismul în timpul acela era privit de cea mai mare parte dintre națiuni ca fiind o sectă iudaică, vor avea parte în cea mai mare măsură de urmările judecății lui Dumnezeu asupra poporului necredincios.

Inima firească poate să înțeleagă greu că aceia care sunt legați cu Acela căruia »toată puterea l-a fost dată în cer și pe pământ« (Matei 28.18) trebuie să sufere. Cât de greu a fost deja pentru credincioșii dintre iudei să înțeleagă că Ierusalimul și Templul vor fi nimicite prin judecata lui Dumnezeu. Mulți dintre ei, dacă nu chiar cei mai mulți, nu erau eliberați de iudaism, ci erau plini de râvnă pentru Lege (Faptele apostolilor 21.20). Că ei, cei care au primit pe Domnul ca pe Mesia trimis de Dumnezeu, sufereau, da, trebuiau chiar să sufere în mod deosebit, deoarece l-au primit, era greu de înțeles pentru inima lor sărmană. Cine putea să-i înțeleagă mai bine decât Petru! Nu a spus el însuși Domnului: »Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!« (Matei 16.22) S-a gândit el în aceste momente la acele clipe din trecut? Și s-a gândit el la cuvintele de mustrare, pe care i le-a spus

Domnul atunci? El și-a învățat lecția și dorea s-o dea mai departe.

Hristos a primit toată puterea în cer și pe pământ; El este Împărat și Preot! Dar El exercită acum numai lucrarea de Preot. El nu stă încă pe Tronul Lui (Matei 25.31), ci pe Tronul Tatălui Său (Apocalipsa 3.21). Cu toate că El este Preot după rânduiala lui Melhisedec (Evrei 7.21), El exercită lucrarea de preot al lui Aaron, și anume, pentru cei ce au nevoie de ajutor într-o lume, care este comparată cu o pustie (Evrei 4.16).

De aceea, cine a primit pe Hristos, are parte de locul pe care El l-a avut aici pe pământ, și pe care îl mai are încă – locul lepădării. De aceea el va avea parte și de urmările care decurg din acest loc – suferința pe care Domnul a îndurat-o aici pe pământ (Filipeni 3.10).

Desigur el nu are parte de suferințele pe care Domnul le-a îndurat pentru păcatele noastre și pentru păcatul nostru. Aceasta a fost o chestiune unică între Dumnezeu și El. În general toate suferințele vin din mâna lui Dumnezeu. Fără aprobarea Lui nu ar fi existat nicio suferință pentru Domnul și nu ar exista nicio suferință pentru noi. Dar suferința pentru păcatele noastre a venit direct de la Dumnezeu. La aceasta noi nu putem avea parte – ar însemna iadul pentru noi.

Domnul a suferit însă și pentru neprihănire, și în privința aceasta noi nu numai că putem avea parte de suferință, ci o avem chiar (2 Timotei 3.12). Apostolul a vorbit despre aceasta în 1 Petru 2; 3. Domnul a suferit și din cauza dușmăniei și a lepădării Sale, din cauza a ceea ce era El. Și de aceasta putem avea parte. Dacă ne facem public una cu El în lumea care L-a răstignit, atunci și noi vom avea parte de ură și vom fi lepădați. Despre aceasta vorbește apostolul aici. Aceste suferințe pun credința la încercare mai mult decât suferința pentru neprihănire. Nedreptatea este în conflict cu simțămintele naturii noastre noi, și chiar a simțămintelor firești ale omului sincer. Dar suferința pentru Domnul este urmarea, atunci când public ocupăm locul împreună cu El și mărturisim public despre El. Este în legătură cu dragostea noastră pentru El și părtășia practică cu El.

De aceea apostolul le aduce aminte în primul rând, că ei sunt prea iubiți. Ei sunt iubiți cu o dragoste divină, a cărei origine este în El Însuși. Aici este iarăși cuvântul „agape”; vezi explicațiile de la versetul 8 și 1 Petru 2.11.

După ce privirea lor a fost îndreptată spre dragostea lui Dumnezeu, le poate prezenta de ce Dumnezeu permite ca ei să fie prizoniți. Prigonirile vin, cei drept, de la o lume care urăște pe Hristos, dar ea nu ar fi în stare să facă ceva, dacă Dumnezeu nu i-ar permite. Vedem aceasta foarte clar la Domnul Isus. Oricât de mare a fost dușmănia și furia dușmanilor Lui, ei nu au putut face nimic înainte de a fi »sosit ceasul« (Marcu 14.41). De aceea Domnul zice mulțimii care a venit să-L prindă: »Acesta este ceasul vostru și puterea întunericului« (Luca 22.53).

Dumnezeu a permis prigoana îngrozitoare »ca să vă încerce«. Nu erau lucruri mărunte, ci, după cum redă cuvântul „foc”, erau prigoane grele. Cuvântul grecesc se întâlnește în Noul Testament numai aici și în Apocalipsa 18.9,18. În Septuaginta se folosește de două ori, și anume pentru cuptorul de topit, în care se topește aurul și argintul pentru curățire (Psalmul 66.10, Proverbe 27.21). Tot așa îl folosește Duhul Sfânt și aici prin Petru. Prigonirile aveau

scopul să verifice pe credincioși, ca să-i curețe. Un exemplu foarte clar în privința aceasta găsim în Apocalipsa (Apocalipsa 2.4,10). Când Adunarea și-a părăsit dragostea dintâi, Domnul permite un necaz de zece zile prin diavolul, ca s-o aducă înapoi.

În istoria lui Iov vedem cum Dumnezeu folosește pe Satana, ca să-Și atingă țelul cu Iov. Tot așa Domnul permite ca dușmănia lui Satana și a lumii, care este guvernată de el, să aducă prigoană asupra celor credincioși, pentru ca planurile lui cu privire la ei să se împlinească. În greutăți ei devin eliberați de lume și de lucrurile pământului și sunt aduși mai aproape de Domnul, deoarece ei simt mai bine dependența lor.

De aceea Cuvântul lui Dumnezeu spune: »Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea ... Ferice de cel ce rabdă ispita! Căci după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții, pe care a fâgăduit-o Dumnezeu celor care-L iubesc.« – »Ați auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov, și ați văzut ce sfârșit i-a dat Domnul, și cum Domnul este plin de milă și de îndurare« (Iacov 1.2-12, Iacov 5.10-11; Romani 5.3-5). Cu cât încercarea este mai grea, cu atât binecuvântarea este mai mare pentru cel ce rabdă ispita!

Petru a știut din experiență, că nu încercarea în sine este periculoasă, ci când noi înșine ajungem să fim ispitiți! Domnul l-a atenționat, dar din păcate fără succes (Luca 22.40). Petru s-a încrezut în propria putere și s-a bazat pe dragostea lui pentru Domnul. Bazându-se pe acestea, a căutat locul de ispită, ca să arate, că dacă toți Îl vor părăsi pe Domnul, el nu-L va părăsi. Rezultatul a fost, că el s-a lepădat de trei ori de Domnul, și chiar cu un jurământ.

Dacă Domnul ne pune la încercare, prin puterea Lui vom putea rămâne în picioare și Îl vom glorifica. Dar noi înșine nu avem nicio putere. Cum să ne păzească Domnul, dacă noi mergem pe un drum al încăpățânării și încrederii de sine? În acest caz El trebuie să permită, ca nebunia noastră să devină vizibilă și astfel noi să învățăm ce este firea noastră pământească. »Ferice de cei ce-și pun tăria în Tine, în a căror inimă locuiește încrederea. Când străbat aceștia Valea Plângerii, o prefac într-un loc plin de izvoare ... Ei merg din putere în putere, și se înfățișează înaintea lui Dumnezeu în Sion« (Psalmul 84.4-7).

Dar cât de mare este harul care ne ridică, atunci când am căzut! Domnul merge împreună cu Petru pe tot drumul reabilitării lui, oricât de adânc s-ar coborî el (Luca 22.32,34,61). După aceea îl prezintă fraților lui, încredințându-i oile și mieii Lui (Ioan 21.15-19). Conștiința lui a fost așa de desăvârșit curățită prin lucrarea de răscumpărare a lui Hristos (Evrei 10.2 și următoarele), că el acuză deschis pe iudei, că ei s-au lepădat de Cel Sfânt și Neprihănit (Faptele apostolilor 3.14).

În afară de aceasta, aceste suferințe pricinuite de prigonire erau o împărtășire a suferinței lui Hristos. Aceasta ne aduce în părtășie directă cu Hristos Însuși! Consecința este o bucurie deosebită a inimii, nu numai în veșnicie, ci deja acum aici pe pământ.

Domnul Însuși a spus: »Ferice de cei prigoniți din pricina neprihănirii« (Matei 5.10). Petru nu a uitat aceasta și el le-a scris deja: »Dar dacă suferiți cu răbdare, când ați făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu. Și la aceasta ați fost chemați« (1 Petru 2.19-21). –

»Chiar dacă aveți de suferit pentru neprihănire, ferice de voi!« (1 Petru 3.14).

Dar Domnul a spus în continuare: »Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prizoni, și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa au prizonit pe prorocii, care au fost înainte de voi« (Matei 5.11-12). Și Petru explică credincioșilor, cărora le scria (și totodată și nouă), că părtășia la suferințele lui Hristos – să suferi pentru Numele lui Hristos – are ca urmare o binecuvântare deosebită; în mod deosebit în slavă, dar și aici pe pământ.

S-a spus, că participarea la suferințele lui Hristos (versetul 13) și batjocorirea în (sau: pentru) Numele lui Hristos (versetul 14) nu este același lucru. Versetul 13 s-ar referi atunci mai mult la suferința din pricina neprihănirii, din care cauză și Hristos a suferit, și versetul 14 la suferința propriu-zisă pentru El.

Este adevărat, că noi putem avea părtășie cu El în suferința pentru neprihănire. Dar după părerea mea, din context este pe deplin clar, că versetul 14 este o explicație la versetul 13. Versetul 12 vorbește deja despre prigonire, și versetele 13 și 14 continuă aceasta. În afară de aceasta, suferința pentru neprihănire este în mod obișnuit o chestiune personală, în timp ce prigoana lovește de cele mai multe ori pe credincioși împreună. Și aici se pare că înseamnă suferința pentru *toți*: »focul din mijlocul vostru«!

Așa cum s-a spus, suferința din pricina neprihănirii este consecința naturii noastre noi, care vrea să facă binele și să reveleze felul de gândire al Domnului Isus Însuși, deoarece *El* este viața nouă (Coloseni 3.4)! Dar suferința pentru Numele Domnului ne aduce în legătură directă cu El. Este urmarea legăturii noastre cu El și a dragostei și credincioșiei noastre față de El, și este evident, că ea are o deosebită valoare pentru Domnul și ne aduce într-o părtășie deosebită cu El, deoarece în acest caz este vorba de El personal. Vedem aceasta din cuvintele Domnului, pe care le-am citat deja. În legătură cu suferințele din pricina neprihănirii, El vorbește despre „cei” („aceia”), dar la suferințele pentru El, spune „voi” (Matei 5.10-12). Suferința pentru El vorbește despre prețul pe care noi trebuie să-l plătim pentru umblarea împreună cu El.

Cuvântul »dimpotrivă« (versetul 13) redă un contrast pronunțat. În loc să privești suferința pentru Hristos ca fiind ceva străin, trebuie să te bucuri în ea! Cuvântul arată și că suferința stă acum într-o anumită relație cu bucuria, de care se va avea parte cândva. Găsim aceasta în mod repetat în Scriptură. »Suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare«. – »Dacă răbdăm, vom și împărați împreună cu El. Dacă ne lepădăm de El, și El se va lepăda de noi«. – »Fiindcă Dumnezeu găsește că este drept să dea întristare celor ce vă întristează, și să vă dea odihnă atât vouă, care sunteți întristați, cât și nouă, la descoperirea Domnului Isus din cer, etc.« – »Pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri« (Romani 8.18; 2 Timotei 2.12; 2 Tesaloniceni 1.6; Matei 10.32).

Domnul simte suferința pe care o îndură ai Săi pentru El, ca fiind a Lui proprie. Vedem aceasta clar în cazul vestitorilor Evangheliei Împărăției din rămășița iudaică în timpul

Necazului cel mare (Matei 25.40). Dar cu privire la noi înseamnă mult mai mult! Noi am fost făcuți una cu El, așa cum Domnul a spus clar lui Pavel, atunci când I s-a împotrivit pe drumul Damascului (Efeseni 5.30; Faptele apostolilor 9.4-5).

Da, ce motiv este acesta, să nu te miri de suferințe și să nu dai înapoi dinaintea lor, dacă sunt pentru Numele Domnului, ci, dimpotrivă, să te bucuri în ele! Așa cum am văzut, prin suferințe ne purificăm. Și în afară de aceasta ele ne unesc practic cu Hristos: acum, în lepădarea Sa (Filipeni 3.10), dar prin aceasta, în curând, și în glorificarea Sa. Această slavă va fi descoperită în curând. Ea va fi veșnică, în opoziție cu suferința scurtă de aici. Cuvintele »bucurați-vă« sunt la imperativ prezent (forma de poruncă la timpul prezent). Este deci o poruncă, să ne bucurăm permanent. Aceasta va avea ca urmare, că noi ne vom bucura cu o bucurie nespus de mare la arătarea lui Hristos. Căci atunci Domnul va răsplăti pe deplin credințioșii noștri. Bucuria noastră nu va mai fi atunci împiedecată prin amintirea necredințioșiei noastre și a înclinației noastre reduse de a avea parte de suferințele Domnului.

Versetul 14 arată și o altă binecuvântare, care este legată de suferințele Domnului. Aceste suferințe sunt numite aici: »batjocoriți pentru Numele lui Hristos«. Domnul Însuși spune ce înseamnă cuvintele »în Numele Său«: »pentru că sunteți ai lui Hristos« (Marcu 9.41). Așa cum am văzut la Saul, Domnul privește, când suntem prizoniți, *pentru că* Îl recunoaștem, ca și cum El Însuși ar fi prigonit (Faptele apostolilor 9.4-5). Noi suntem reprezentanții și martorii Lui pe pământ. Dacă *din pricina aceasta* suntem prizoniți, atunci prigoana este îndreptată în realitate împotriva Lui. Dar această prigoană dovedește totodată, că noi de arătăm ca reprezentanții și martorii Lui! Credințioșii lumești, care nu revelează pe Hristos în viața lor, nu sunt prizoniți! Atunci noi suntem fericiți. În limba greacă lipsesc cuvintele „de voi”. Prin aceasta accentul se pune pe »ferice«.

Apostolul Pavel ne îndeamnă: »Să ieșim dar afară din tabără la El, și să suferim ocara Lui« (Evrei 13.13). Scriptura spune despre Moise: »El socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire« (Evrei 11.26). El nu a socotit *bogăția* lui Hristos ca fiind mai mare decât bogăția Egiptului, ci el a considerat ocara lui Hristos mai mare decât *bogățiile* Egiptului. El nu a fost așa de nebun, cum suntem noi deseori, când ne gândim numai la prezent. El s-a gândit și la viitor. Și nu numai atât. Cine poate descrie fericirea, când ai părtășie cu Domnul, chiar și în cele mai mari greutăți? Se pot compara bogățiile pământului cu această bucurie? Domnul Însuși a spus (Matei 5.11), și Duhul Sfânt o repetă, că de suferința pentru El este legată o bucurie mare. Apostolii »s-au bucurat că au fost învredniciți să fie batjocoriți, pentru Numele Lui« (Faptele apostolilor 5.41). Filipenilor li s-a dat *harul* »cu privire la Hristos, nu numai să creadă în El, ci și să pătimească pentru El« (Filipeni 1.29)! Nu este aceasta și experiența noastră personală? Nu este inima deseori cea mai fericită, când suntem batjocoriți pentru Numele Domnului, de exemplu, când împărțim pliante și oamenii nu numai că refuză să le primească, ci fac și remarci batjocoritoare? Cum este posibil așa ceva? Răspunsul este dat aici: »Duhul slavei și Duhul lui Dumnezeu se odihnește peste voi!«

Numele lui Hristos aduce batjocură asupra martorilor Lui aici în lume. Hristos nu mai este în lume, ci în slavă. De acolo, de la Tatăl Său (Ioan 15.26) – și Tatăl în Numele Său (Ioan 14.26) – a trimis pe Duhul Sfânt, pentru ca El să fie în noi și cu noi în veac. Aceasta este pecetea

asupra mântuirii noastre înfăptuite, arvuna moștenirii noastre (Efeseni 1.14) și cele dintâi roade (Romani 8.23) ale slavei care va veni. El a venit ca să glorifice pe Domnul (Ioan 16.24). El lucrează în noi, ca noi să revelăm pe Hristos. Când suntem batjocoriți, El se face una cu sentimentele noastre, pentru ca suspinele noastre să aibă un caracter divin și nu egocentric (Romani 8.26), și ne întărește cu toată puterea slavei Sale. El lucrează în noi un sentiment de bucurie, de acum și până în veșnicie, prin aceea că El este puterea divină din noi, care ne face apți să savurăm slava personală a Domnului Isus în părtășia noastră cu El (Ioan 4.14), și să savurăm mai dinainte binecuvântările cerului (Ioan 7.38). Locuirea Duhului Sfânt în noi și tot ce rezultă din aceasta, este acum, după ce mântuirea a fost înfăptuită, partea fiecărui credincios. Dar aici ea este pusă în mod deosebit înaintea ochilor acelor care au parte de prigoane mari, pentru ca prin aceasta inimile lor să fie îmbărbătate. Cu siguranță Duhul Sfânt lucrează în mod deosebit în inimă, când ea se află în astfel de împrejurări. Hristos nu poate să nedreptățească și va da din belșug acelor care, fără să țină seama de urmări, nu Îl nedreptățesc ci se dedică în totul Lui.

La Ștefan vedem cum aceasta devine vizibil și în exterior. »Toți cei ce ședeau în Sobor, s-au uitat țintă la Ștefan, și fața lui li s-a arătat ca o față de înger.« Când mai târziu scrâșneau din dinți împotriva lui și îl omorau cu pietre, se spune despre el: »Dar Ștefan, plin de Duhul Sfânt, și-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu, și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu; și a zis: „Iată, văd cerurile deschise, și pe Fiul Omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu”« (Faptele apostolilor 6.15; 7.54-60)!

Să nu gândim că aceasta a fost o mare excepție! Ne-a fost dată ca o ilustrație cu privire la ceea ce Petru scrie aici, și ea este valabilă pentru fiecare din noi. Mulți martiri au dat aceeași mărturie, nu numai la moartea lor.

Conținutul ultimei propoziții din versetul 14 este în concordanță cu conținutul Sfintei Scripturi (Iacov 2.7). Dacă cei credincioși sunt prigoniiți, Domnul Isus și Duhul slavei și Duhul lui Dumnezeu sunt batjocoriți de prigonitori. Dar El este glorificat de cei prigoniiți. Ei arată, ce Persoană minunată este Domnul, prin faptul că ei vor să îndure toate acestea pentru El (Faptele apostolilor 23.9). Ceea ce ei revelează arată că Duhul Sfânt poate să lucreze în creaturi slabe, așa cum suntem noi.

Vers. 15-16

1 Petru 4.15,16: Nimeni din voi să nu sufere ca ucigaș, sau ca hoț, sau ca făcător de rele, sau ca unul care se amestecă în treburile altuia. Dimpotrivă, dacă sufere pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să slăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta.

Verbele „a suferi, a-i fi rușine, a slăvi” sunt la imperativ (forma de poruncă). Deci nu sunt simple dorințe, a căror împlinire este lăsată la bunul plac al fiecăruia, ci sunt porunci (1 Corinteni 5.9-13; Efeseni 4.28)!

Cât de serios este faptul că celor credincioși trebuie să li se spună astfel de lucruri! Dar nu știm de la noi înșine, că noi suntem capabili *de orice lucru*, dacă nu suntem în părtășie cu Domnul, ca El să ne păzească (Romani 7.18; 2 Samuel 12.9)?

Este adevărat că Domnul a fost pus în rândul făcătorilor de rele. El a fost răstignit între doi tâlhari, și iudeii puteau alege între El și criminalul Baraba (Marcu 15.28; Matei 27.38; Luca 23.25,33). Dar El era Cel Sfânt și Neprihănit (Faptele apostolilor 3.14)! El nu era un ucigaș, ci era Acela, care a dat viața tuturor celor care au crezut în El. El nu a fost un hoț, ci a fost Marele Dătător, care a dat tot ce a avut, ca să ne mântuiască și care după aceea ne dă toate comorile lui Dumnezeu! Cât de nepotrivit este, când cineva, care Îi poartă Numele (creștin), este un ucigaș, un hoț, sau un făcător de lucruri rele! Să ne ajute Domnul, ca noi niciodată să nu furăm, nici măcar din lucrurile care aparțin Domnului – bani, dar și sentimentele noastre, timpul nostru, puterea noastră; și ca noi să nu ucidem niciodată, nu numai trupește, ci și spiritual, să nu fim făcători de rele, adică, să nu facem lucruri care nu sunt bune.

Cuvântul „ca” se întâlnește înaintea cuvintelor ucigaș, hoț, făcător de rele și înaintea expresiei »unul care se amestecă în treburile altuia«. Aceasta arată că ultimul are un alt caracter decât în cazul primelor trei cuvinte. Cuvântul grecesc este „allogoi-episkopos” și se întâlnește în Noul Testament numai aici. Cuvântul „episkopos”, în afară de locul acesta, se mai întâlnește în Faptele apostolilor 20.28; Filipeni 1.1; 1 Timotei 3.2; Tit 1.7; 1 Petru 2.25. Înseamnă „supraveghetor”. Din acest cuvânt a derivat cuvântul „episcop”. „Allogoi” înseamnă „lucruri străine”. Luată împreună, aceste cuvinte înseamnă „cineva, care ca supraveghetor se amestecă în lucruri care nu-l privesc”. Deoarece se credea, că aceasta nu este așa de grav ca crima, furtul și facerea răului, și de aceea nu pot fi numite împreună, s-au căutat tot felul de interpretări, și unii au tradus cu „insistent plictisitor, răzvrătit, unul care dorește binele altuia, revoluționar, unul care se amestecă peste tot”. Înțelesul simplu este cel pe care l-am dat mai sus, și nu văd niciun motiv pentru ca să se renunțe la el.

Nu cunoaștem noi toți din experiență răul acesta? Cât de ușor ne preocupăm cu problemele altora, cu care de fapt noi nu avem nimic a face. La unii dintre noi, și în mod deosebit la surori, se vede deseori (1 Tesaloniceni 4.11; 2 Tesaloniceni 3.11; 1 Timotei 5.13). Tot ce este altfel, decât ei gândesc, este greșit. Ei cred că au dreptul să judece și să critice totul. Câtă suferință nu a rezultat din aceasta! Să nu încercăm să decidem în viața altuia. Avem destul de lucru cu noi înșine, cu familiile noastre și cu afacerile noastre. În mod obișnuit, acela care se preocupă cu lucrurile altuia este delăsător în ceea ce privește pe ale lui.

Cuvântul »creștin« se mai întâlnește, în afară de locul acesta, numai în două locuri în Faptele apostolilor (1 Petru 11.26 și 1 Petru 26.28). Este un nume, pe care păgânii l-au dat celor credincioși. Faptul că Agripa îl folosește, dovedește că el era deja încetățenit, și Duhul Sfânt îl preia aici.

Inițial a fost probabil așa. Ca aproape întotdeauna în formele de regim despotice (Daniel 3.6), și în împărăția romană a fost năzuința statului să se divinizeze cezarul. Prin aceasta ascultarea față de legi era nu numai o obligație politică, ci și una religioasă, în felul acesta era mai ușor să se păstreze ordinea. Cezar este în greacă „kaisar” (Matei 22.17), și cei care se închinau cezarului erau numiți „kaisarianos”. În concordanță cu aceasta, cei care se închinau lui Hristos au fost numiți „christianos”. Ce onoare a fost pentru credincioșii din Antiohia, că legătura lor cu Hristos era așa de evidentă, că ei au fost numiți de către păgâni după Numele Lui.

Așa cum am spus, Duhul Sfânt a preluat acest nume, dar nu în sensul devalorizat, pe care îl are astăzi. Oricine nu este iudeu sau păgân, este numit astăzi creștin. Dar Scriptura înțelege prin creștin, numai pe acela care a crezut pe deplin Evanghelia și de aceea se bazează pe Hristos și lucrarea Lui de la cruce, atât cu privire la păcatele lui, cât și cu privire la natura lui veche, rea. O astfel de persoană este pecetluită cu Duhul Sfânt și este recunoscută de Scriptură ca creștin (Romani 8.9).

În zilele când scria Petru, era periculos să fi creștin. Creștinii erau cunoscuți – pe drept – că aveau un alt Împărat decât cezarul (Faptele apostolilor 17.7). Ei mărturiseau pe Hristos, ca fiind Acela care are toată puterea, și care va reveni să preia domnia asupra lumii! Nu este de mirare, că romanii îi considerau dușmani ai statului, cu toate că nu era necesar și nu corespundea realității. Și nu este de mirare că iudeii s-au folosit de această ocazie, ca să ațâțe mulțimea și regimul împotriva celor credincioși.

Cei necredincioși considerau deci mărturisirea apartenenței la Hristos ca un fel de trădare de țară. Și aceia, care aveau o părere bună despre ei, îi considerau proști și rămași în urmă: „Poți să-ți păstrezi convingerile pentru tine, dacă observi că prin ele produci necazuri altora, și ei nu le înțeleg!” Nu este și astăzi aceeași reacție, când cineva mărturisește despre Hristos?

Dar Scriptura spune, să nu ne rușinăm, dacă suferim ca creștini, căci prin aceasta ne arătăm că aparținem Domnului Isus și recunoaștem autoritatea Lui asupra noastră și asupra tuturor lucrurilor. Nu este nici cel mai mic motiv să ne rușinăm (Filipeni 1.29). El este nu numai cea mai înaltă Persoană în tot universul, ci și cea mai minunată (Efeseni 1.20-22)! Îngerii puternici Îl adoră și consideră cea mai mare onoare să-l slujească (Evrei 1.6). S-a apropiat ziua în care orice genunchi se va pleca înaintea Lui și orice limbă va mărturisi, că El este Domnul (Filipeni 2.9).

Cu cât Îl vom mărturisi mai mult și vom suferi mai mult pentru El, și prin acesta vom dovedi cât de mult Îl iubim, cu atât mai mult Dumnezeu va fi glorificat. Dumnezeu a spus despre El: »Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea; de El să ascultați«. El n-l L-a dat, pentru ca noi să ne punem toată încrederea în El, și anume, pentru viața de acum și pentru viața viitoare. Dacă Îl mărturisim cu bucurie, vom dovedi că am crezut Cuvântul lui Dumnezeu, și în ceea ce el spune cu privire la Domnul. Dumnezeu va fi glorificat prin aceasta. El va fi glorificat, dacă devine vizibil, că noi credem Cuvântul Său!

În afară de aceasta, Scriptura ne spune, că noi putem să mulțumim lui Dumnezeu, dacă suntem învredniciți să suferim pentru Hristos (Filipeni 1.29). Firea pământească nu poate spune așa ceva. Dar dacă inima noastră este umplută de slava Domnului, atunci vom putea s-o facem (Filipeni 3.7-11). Despre apostoli se spune, că s-au bucurat, că au fost învredniciți să sufere batjocura pentru Numele Lui, atunci când au fost biciuiți (Faptele apostolilor 5.41)!

Vers. 17a

1 Petru 4.17a: Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu;

Apostolul revine la principiul, pe care l-a numit deja: cu toate că vin prigoane din partea dușmanilor, ele sunt totuși încercări, mijloace de disciplinare din partea lui Dumnezeu (versetul 12). Totul din univers trebuie judecat de Dumnezeu și este de la sine înțeles, că judecata Sa începe la cei ce Îi sunt mai apropiați: Casa Sa, în care locuiește.

Dumnezeu este lumină și în El nu este deloc întuneric (1 Ioan 1.5). Cu toate că El este îndelung răbdător și îndurător, toate lucrurile trebuie să fie în concordanță cu ce este El. Ca să obțină aceasta, cu autoritatea care o are, El trimite încercările Sale și judecățile Sale de prevenire. În cele din urmă, tot ce nu este în concordanță cu El trebuie înlăturat. Vor fi închise în lacul de foc, în iad, unde vor sta veșnic sub pedeapsa judecății. Dar aceasta nu este o judecată de prevenire, ci este o judecată directă și definitivă.

Este un principiu permanent în Scriptură, pe care îl putem înțelege bine, că judecata începe la cei ce sunt mai aproape de Dumnezeu. El trebuie să fie sfințit în cei ce se apropie de El! Fiecare om dorește, ca tot ce aparține casei sale să fie în concordanță cu el însuși. O femeie care iubește curățenia nu poate fi mulțumită să locuiască într-o casă murdară. Dumnezeu, care este lumină, cu siguranță nu va putea să locuiască într-o astfel de casă. El trebuie să aranjeze totul potrivit cu natura Sa sfântă și să aducă totul în concordanță cu ea.

Vedem aceasta în istoria lui Israel. Când slujba idolatră a pătruns în Templu, cu toate judecățile lui Dumnezeu exercitate în previziunea Sa și cu toate atenționările Lui pline de dragoste, slava Domnului s-a îndepărtat din Templu, iar judecata a început la oamenii bătrâni, care erau înaintea Casei (Ezechiel 9.6). Dumnezeu a zis: »Eu v-am ales numai pe voi dintre toate familiile pământului: *de aceea* vă voi și pedepsi pentru toate nelegiuirile voastre. *Merg oare doi oameni împreună, fără să fie învoțiți?*« (Amos 3.2,3; Ioan 2.13-16) Dar celorlalte popoare le-a zis: »Căci iată că în cetatea peste care se cheamă Numele Meu, încep să fac rău; și voi să rămâneți nepedepsiți? Nu veți rămâne nepedepsiți, căci voi chema sabia peste toți locuitorii pământului, zice Domnul oștirilor« (Ieremia 25.15-29).

Este clar, că Petru vede altfel „Casa lui Dumnezeu”, decât a văzut-o în 1 Petru 2.5. Acolo ea este construcția Domnului Isus, care nu este încă gata, și care va fi luată în slavă, de îndată ce va fi gata; este »Templul sfânt în Domnul«, despre care vorbește apostolul Pavel (Efeseni 2.21). Dar lucrarea Domnului nu va fi judecată, căci ea este desăvârșit de bună. De îndată ce se vorbește despre judecată, este vorba de lucrarea oamenilor. Probabil începutul este făcut de Dumnezeu! Dar după aceea responsabilitatea este încredințată oamenilor. Așa sunt văzute Adunările în Apocalipsa 2 și 3. Aceasta este »un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul« (Efeseni 2.22). Aceasta este prezentată cu toate consecințele ei în 1 Corinteni 3.10-17.

În această scrisoare, Petru nu pleacă de la premiza, că necredincioșii au intrat în Casă. Dar în cea de-a doua scrisoare face cunoscut aceasta (2 Petru 2.3). Apostolul Pavel scrie într-una din primele epistole ale Noului Testament, că taina fărădelegii a început deja să lucreze (2 Tesaloniceni 2.7).

Apostolii Ioan și Iuda nu sunt mai puțini clari în această privință (1 Ioan 2.18). Nu a anunțat deja Domnul, că dușmanul va semăna neghină în grâu, când oamenii vor dormi? (Matei 13.25) Este adevărat, că Duhul Sfânt a venit, ca să locuiască în Casă, și anume pentru

Evanghelie (1 Petru 1.12), pentru cei credincioși (Ioan 14.17) și pentru Adunare (1 Corinteni 12; 13.1-11), dar nu ca să îndeplinească răul prin judecată. Aceasta este rânduită Domnului Isus, care va restaura toate lucrurile, la venirea Sa, așa cum au anunțat profeții (Matei 13.30; Faptele apostolilor 3.21).

Dar cu toate că Petru vede aici Casa constituită încă din credincioși adevărați, nu avem noi deseori nevoie să fim încercați? Judecata este ceva străin pentru Dumnezeu. Dar dacă în Casa Lui au pătruns lucruri, care necesită judecata, atunci El permite judecata. Așa cum am văzut, El folosește pe satana și lumea, ca să exercite pedeapsa (Iov 1.2). Această pedeapsă este totdeauna în legătură cu ordinea rânduită de El Însuși. Așa a fost la Israel, așa este în lume, și tot așa este în Casa lui Dumnezeu. Tot ce nu este în concordanță cu ordinea stabilită de Dumnezeu în Casa Sa provoacă pedeapsa. Și Dumnezeu ne cunoaște mai bine decât ne cunoaștem noi. Noi putem fi orbi față de propriile păcate, deoarece nu suntem suficient de aproape de Domnul și am uitat să ne judecăm în lumina Sa. Dacă toți credincioșii ar merge pe drumul lor judecându-se singuri, ar fi puține ocazii pentru Dumnezeu ca să exercite judecata. Dar dacă se face loc firii pământești, Dumnezeu trebuie să acționeze.

Pentru noi însă, judecata lui Dumnezeu este disciplinare din partea *Tatălui*. De aceea noi nu suntem pedepsiți totdeauna pe baza răului pe care l-am făcut, ci câteodată pentru prevenirea răului. De aceea suferințele pot fi pentru unii slavă, prin care Dumnezeu este glorificat, ca de exemplu în cazul lui Iov (Iov 1.2). Așa de exemplu luarea unui credincios în timpul unei prigoane, sau într-o altă împrejurare, înseamnă pentru respectivul evitarea unui rău viitor (și în orice caz este calea spre cer), dar este totdeauna o încercare pentru cei care rămân în urmă. A luat naștere un gol; inimilor li se atrage atenția cu privire la scurtimea și nesiguranța vieții; lumea este văzută în adevăratul ei caracter; sentimentele noastre se îndreaptă mai mult spre cer, acolo unde este cel adormit; lucrarea și părtășia lui ne lipsește.

Adunarea este un corp ceresc, și partea ei este în cer (Coloseni 3.1-4; Filipeni 3.19). Dacă ea năzuiește după lucrurile pământești – și mai mult chiar, năzuiește după lucrurile lumii –, Tatăl permite ca dușmanul să-i tulbure liniștea. Atunci ea va simți, că partea ei nu este pe pământ. Dar cât de des recunoaștem noi legăturile abia după ce au fost distruse! Câte lucruri sunt la noi, care nu sunt demne de El, cu toate că noi nu suntem conștienți de ele. Câteodată le observăm când suntem în încercări, altele dispar fără să le fi observat. Câte motive avem să ne rugăm împreună cu David: »Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă, și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!« (Psalmul 139.23-24) – »Iartă-mi greșelile pe care nu le cunosc! Păzește de asemenea pe robul Tău de mândrie, ... Fie cuvintele gurii mele și cugetarea inimii mele plăcute înaintea Ta, Doamne, Stânca mea și Răscumpărătorul meu!« (Psalmul 19)

Niciun har, niciun privilegiu nu schimbă cerințele sfinte ale naturii lui Dumnezeu. Toate trebuie aduse în concordanță cu ea, sau trebuie îndeplinite dinaintea Lui. Harul ne-a dăruit natura divină (2 Petru 1.4), așa că principial există asemănare desăvârșită cu Dumnezeu. Dar ea trebuie să conducă la asemănare practică în gândire și în fapte. Pentru aceasta trebuie ca sentimentele și conștiința să fie exersate, ca totul în noi să fie în concordanță cu Cuvântul și orientate spre Dumnezeu. Dacă nu este așa, și din cauza aceasta mărturia lui Dumnezeu are de suferit, atunci Dumnezeu trebuie să judece. El o face prin încercările, pe care le trimite spre

disciplinare. Deoarece este judecata Tatălui, rezultatul este totdeauna o binecuvântare mai mare pentru noi. Dar din cauza aceasta nu este mai puțin severă. Noi nu trebuie să cădem din cauza ei, dar nici nu trebuie s-o minimalizăm (Evrei 12.5). Ea este mărturia unei sfințenii care *trebuie* găsite la noi, deoarece am fost aduși în imediata apropiere a Dumnezeuului cel sfânt, care este totuși Tatăl nostru. Aceasta o învățăm în Locul Preasfânt. În felul acesta avem și răspunsul la întrebarea, de ce credincioșii suferă aici pe pământ mai mult decât necredincioșii. Aceștia vor avea mai târziu parte de judecată (Psalmul 73)!

Așa cum am spus deja, Petru presupune aici că toți cei din Casa lui Dumnezeu sunt oameni credincioși. Dar în a doua sa scrisoare procește, că va fi altfel. Cât de mult s-au împlinit cuvintele lui – și ale celorlalți apostoli și scriitori ai Noului Testament (Iuda 17-19)! Dacă privim în jurul nostru, vedem că practic toate bisericile mari ale lumii sunt dominate de „modernism” (Ezechiel 33; 34)³, și multe grupări mai mici le urmează. Aproape că nu se găsește o grupare de oameni care se țin strâns de inspirația deplină a Cuvântului, de dumnezeirea și de întruparea ca Om a Domnului Isus. Și unde se găsește ordinea lui Dumnezeu în Casa lui Dumnezeu? Unde se găsește caracterul ceresc, și unde este despărțirea de lume?

În Apocalipsa 2 și 3 vedem prezentată profetic istoria Adunării pe pământ în responsabilitatea ei. Ochii pătrunzători ai Domnului Isus ca Judecător văd abaterea încă de la început: părăsirea dragostei dintâi. Abaterea progresează, cu toate încercările de zece zile, pe care Domnul le permite, până se ajunge să se locuiască acolo unde este tronul satanei, până la Tiatira, unde domnește Izabela. Acolo vedem judecata asupra Adunării, în caracterul ei de Adunare, cu toate că judecata va fi exercitată abia în capitolele 17 și 18. După aceea găsim în capitolul 3 istoria protestantismului, care se va încheia cu vărsarea din gura Domnului, când Domnul va pleca din mijlocul ei, deoarece înăuntru nu mai este nimic pentru El.

Dar va fi așa cum a fost la Israel: când judecata stă înaintea ușii, gândești că nu poți fi lovit de ea: »Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic« (Apocalipsa 3.17)! Cu câteva luni în urmă am citit în Canada, că un profesor din Olanda, care ținea prelegeri în America, a zis că teologia în Olanda este într-o perioadă de înflorire. Și aceasta a zis-o, când de fapt decăderea este îngrozitoare, se vede *pretutindeni*, ar trebui s-o vezi cu ochii închiși! Locul minunat, pe care Dumnezeu în harul Său l-a dat Adunării, și privilegiile ei minunate o vor cruța de judecata lui Dumnezeu, dacă ea nesocotește harul lui Dumnezeu și îl schimbă în desfrânare (Iuda 4)? Și dacă singurul nostru Domn și Stăpân Isus Hristos este tăgăduit, tăgăduindu-se că El este Dumnezeu, și se leapădă pe deplin autoritatea Sa și autoritatea Cuvântului Său? Cât de mult orbește duhul de partidă chiar și pe credincioșii adevărați!

Cât de mult se cuvine din partea noastră, să ne judecăm singuri și să recunoaștem înaintea lui Dumnezeu această stare total decăzută! Dar unde se găsește așa ceva? Nici măcar acolo unde se protestează împotriva anumitor neorânduiri. Cu siguranță Cuvântul lui Dumnezeu are un drum curat pentru credință, chiar și în aceste ultime zile dinaintea judecății (2 Timotei 2.21). Dar dacă de aceasta nu se leagă un duh zdrobit și pocăință înaintea lui Dumnezeu cu privire la starea generală, din care face parte fiecare credincios, ce valoare are atunci înaintea lui Dumnezeu? Se va arăta numai un duh aspru, lipsit de spirit autocritic, și aceasta este lucrul cel mai rău în ochii lui Dumnezeu. Nu suferă tot trupul, fiecare mădular, când un mădular suferă (1 Corinteni 12.26)? Este un semn de egoism și lipsă de sensibilitate, când simți numai

răul pe care l-ai făcut, sau numai răul aceloră cu care mergi practic pe același drum. Nu putem învăța nimic de la Daniel, Ezra, Neemia și Ieremia (Daniel 9; Ezra 9; 10; Neemia 1; 5; Ieremia 9; 13)? Să nu mergem noi mai departe decât au mers acești bărbați în judecarea răului și smerirea înaintea lui Dumnezeu, deoarece am primit mult mai mult har și mult mai multă lumină?

În necazul și zdrobirea noastră putem vedea un lucru minunat. După ce am văzut în Apocalipsa 2 și 3 că starea Adunării a devenit așa fel, că ea trebuie judecată, că sfeșnicul trebuia luat din locul lui și ea a încetat să mai fie nici cea mai mică lumină a lui Dumnezeu, vedem apoi cum ea vine din cer, îmbrăcată cu slava lui Dumnezeu. Și »lumina ei era ca o piatră prea scumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie ca cristalul« (Apocalipsa 21.11)! Din Apocalipsa 4 vedem că iaspisul vorbește despre slava lui Dumnezeu. Acolo privim cu uimire lucrarea Domnului. »Pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile locuinței morților nu o vor birui« (Matei 16). Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, noi nu putem distruge lucrarea Domnului!

Vers 17b-19

1 Petru 4.17b-19: Și dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu? Și dacă cel neprihănit scapă cu greu, ce se va face cel nelegiuit și cel păcătos? Așa că cei ce suferă după voia lui Dumnezeu, să-și încredințeze sufletele credinciosului Ziditor, și să facă ce este bine.

Cât de serios este gândul cu privire la judecata celor necredincioși, a aceloră care nu primesc vestea bună de la Dumnezeu! Aici este numită Evanghelia *lui Dumnezeu*. Cred că se folosește această formă de exprimare, că să se arate în mod deosebit, cât de serios este dacă se respinge mesajul! *Dumnezeu* este cel care vorbește prin acest mesaj creaturilor Sale păcătoase! El le poruncește să se pocăiască, tocmai cu privire la judecata care va veni (Faptele apostolilor 17.30). El le promite iertarea tuturor păcatelor și în afară de aceasta, locuirea veșnică în prezența Sa (Faptele apostolilor 3.19; Luca 24.47), ca urmare a pocăinței și credinței în Domnul Isus și în lucrarea Sa – în Fiul Său, pe care El Însuși L-a dat (2 Corinteni 5.20-21), ca astfel să poată vesti păcătoșilor această veste bună. Ce îngrozitor este, când o creatură, pe lângă toate celelalte păcate ale ei, refuză să asculte de această ofertă și de rugăciunea insistentă a *Creatorului* ei.

Sfințenia și neprihănirea lui Dumnezeu sunt așa de mari, că El, chiar și la aceia care au fost ascultători de Evanghelie, și prin aceasta au parte de tot ce a lucrat harul Său, și au devenit copiii Lui, nu poate tolera nicio neascultare, ci trebuie să judece tot ce nu este în concordanță cu natura Sa sfântă. Care trebuie să fie sfârșitul aceloră care se dovedesc a fi creaturi neascultătoare, ostile față de Dumnezeu? Care batjocoresc chiar și harul Lui și darul nespuse de mare al Fiului Său? Pentru cei credincioși judecata se încheie în momentul când ei părăsesc pământul (Ioan 5.24). Ei sunt supuși numai judecăților educative ale Tatălui. Când au părăsit pământul, natura lor veche păcătoasă rămâne în urmă, tot așa și lumea. Nici satana nu merge împreună cu ei pe locul dinaintea Domnului Isus. Acolo nu mai este nevoie de nicio corectare.

Dar pentru cei necredincioși abia atunci vine judecata finală. Ei ajung la chinuri din momentul când au murit (Luca 16.23)! Când istoria omului în responsabilitatea lui va fi încheiată, ei vor sta înaintea marelui Tron alb și vor fi judecați »după ce stă scris în cărți (cărțile lui Dumnezeu), după faptele lor«. Ei vor fi aruncați în lacul de foc, în care a fost aruncat, puțin timp înaintea lor, satana, anticristul, și ultimul împărat roman, fiara, în locul despre care Domnul Isus spune, că acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge (Matei 13.50, Marcu 9.46)! Acolo vor fi veșnic! Cine poate să descrie starea lor de acolo?

»Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu« (Evrei 10.31)! Apostolul Pavel scrie: »... la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei cenu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui« (1 Tesaloniceni 1.7b-9).

Da, »dacă cel neprihănit scapă cu greu, ce se va face cel nelegiuit și cel păcătos?« Este clar, că prin »cel neprihănit« (Romani 5.19) se înțelege cel credincios. El a primit viață din Dumnezeu și este socotit neprihănit. Cuvântul grecesc „molis” este derivat de la „molos” = „lucru, osteneală, luptă”. Se întâlnește în Faptele apostolilor 14.18; 27.7,8,16; Romani 5.7 și aici. Aici se spune că Dumnezeu face eforturi să ne ducă, pe noi, cei răscumpărați, la țintă. Desigur, în privința aceasta este exclus că Dumnezeu va rata ținta. Așa cum am văzut de mai multe ori, apostolul Petru vede mântuirea la sfârșit. Prin aceasta se înțelege nu numai mântuirea sufletului, ci și mântuirea trupului (1 Petru 1.9), adică, când va veni Domnul și noi vom apărea împreună cu El aici pe pământ (1 Petru 1.5,13).

Ca să ne poată salva, Dumnezeu a trebuit mai întâi să dea pe Fiul Său să fie judecat pentru păcatele noastre și pentru păcatul nostru. Dar nu cred, că Tatăl nostru se referă la aceasta. Aceasta stătea în legătură cu starea noastră înainte de a fi „neprihăniți”. Aici este vorba de ispite, de încercări și de pericolele din viața noastră ca credincioși pe pământ. Sunt așa de multe obstacole, și noi înșine nu avem nicio putere să stăm în picioare.

Satana va folosi toate mijloacele lui, ca să ne facă să pierim pe cale. El are arme puternice! Puterea lui este mare, cu toate că ea nu este cea mai periculoasă, de când Domnul Isus l-a biruit. »Împotriviți-vă diavolului și el va fugi de la voi!« Dar câte șiretlicuri nu-i stau la dispoziție! Deseori se deghizează, el și robii lui, în înger de lumină (2 Corinteni 11.14). El posedă săgeți de foc, care pot fi stinse numai cu scutul credinței, cu încrederea puternică în Tatăl și în Domnul (Efeseni 6.16).

Ce aliați puternici are el! Lumea îi stă în totalitate la dispoziție, căci el este dumnezeul veacului acesta și prințul lumii acesteia (2 Corinteni 4.4; Ioan 12.31; 1 Ioan 5.19). La aceștia se adaugă natura noastră veche, firea pământească (carnea), care nu face nimic altceva mai bun, decât să asculte de el.

Cine poate rămâne în picioare? Și când cădem, satana este deja prezent, ca să ne acuze înaintea lui Dumnezeu. El este »pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru« (Apocalipsa 12.10)! Așa cum am văzut, Dumnezeu nu poate nicidecum tolera păcatul la copiii Lui. El nu Se poate tăgădui singur, nici măcar din pricina noastră,

Înaintea lui satana! El nu poate spune lui satana: „Nu consider ceva rău”. În domnia Sa asupra pământului, El trebuie să facă judecata în concordanță cu principiile binelui și răului. Dacă ne gândim, cine suntem noi, și cine este Dumnezeu, și că noi am fost aduși în imediata Lui apropiere și trebuie să umblăm împreună cu El, atunci vrem să spunem împreună cu ucenicii: »Cine poate atunci să fie mântuit?« Dar noi cunoaștem răspunsul Domnului. Ce este *imposibil* la oameni, este posibil la Dumnezeu. Crediința noastră știe: »*Ei se înfățișează* înaintea lui Dumnezeu în Sion« (Psalmul 84.7).

Am văzut cum lucrează Dumnezeu. Când satana a acuzat pe marele preot Iosua, din cauza hainelor lui murdare (Zaharia 3), Dumnezeu nu a zis: „Dar hainele nu sunt foarte murdare!” El pune pe aceia care stau înaintea Lui, să dezbrace pe Iosua de hainele murdare și să-l îmbrace cu haine curate, și să-i pună un turban curat pe cap. După aceea zice: »Îndepărtează de la tine nelegiuirea!« În cartea Numeri găsim căile lui Dumnezeu cu poporul Israel. Noul Testament ne spune: »Acele lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor« (1 Corinteni 10.11). Și care este rezultatul căilor lui Dumnezeu cu poporul Israel? Cu toată necredințioșia lui și cu tot eșecul lui, și cu toate judecățile lui Dumnezeu venite asupra lor, numărul israeliților a rămas practic același. Dar la urmă leviții s-au înmulțit cu aproape o mie (Numeri 2.32; 26.51)!

Da, atotputernicia lui Dumnezeu călăuzită de înțelepciunea divină și dragostea părintească a unui Dumnezeu, care este dragoste, este necesară pentru a ne conduce în siguranță printr-o lume, în care domnește satana. Noi știm de asemenea, că Dumnezeu nu o face prin exercitarea directă a puterii, ci prin mijloace morale: prin întărirea credinței noastre. Dar din Cuvântul lui Dumnezeu mai știm, că noi vom fi păziți pentru mântuire (1 Petru 1.5). Chiar dacă încercările vor fi mult mai grele, deoarece noi am fost aduși mult mai aproape de El, aceasta este totodată dovada siguranței noastre și a nemărginitei Lui dragoste de Tată pentru noi. »Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți birui« (1 Corinteni 10.13) – »Mă povățuiește pe cărări drepte, din pricina Numelui Său« (Psalmul 23.3).

Dar unde va apărea cel nelegiuit și cel păcătos, care nu are parte de urmările minunate ale lucrării Domnului Isus Hristos, care nu a vrut să se împace cu Dumnezeu (2 Corinteni 5.20), și de aceea nu are de așteptat dragoste și ajutor, ci numai răzbunarea și judecata lui Dumnezeu (2 Tesaloniceni 1.8), și care de bună voie s-a predat total puterii și răutății diavolului?

Diavolul încearcă mereu să ne convingă că este mult mai înțelept să faci puțin ce face lumea – în orice caz, să nu arăți așa deschis, că ești creștin – căci atunci vom fi scutiți în mare parte de prigoniri, sau nu vom fi deloc prigoniiți. Dar noi am văzut că prigonirile sunt în realitate judecăți și încercări din partea lui Dumnezeu. Ce nebunie este atunci, să faci ce zice satana! El ne leagă cu aceia pe care îi așteaptă o judecată mult mai grea (Geneza 14.11-12; Geneza 19). Dumnezeu *trebuie* să judece răul. Dacă nu o face în felul acesta, atunci o va face în alt fel, dar care va fi cu mult mai greu, căci abaterea dovedește când de mult s-a îndepărtat inima de Domnul. Dacă încercăm să fugim de pedeapsa lui Dumnezeu, vom ajunge în greutăți mult mai mari!

»Cel nelegiuit și cel păcătos« se referă, după cum cred eu, la una și aceeași persoană. Înaintea ambelor substantive stă numai *un* articol, și în afară de aceasta verbul este la singular. Cuvântul grecesc pentru »nelegiuit« („asebes”) este contrariul lui „a cinsti, a arăta respect” („sebesthai”). El arată deci, că omul care nu s-a pocăit nu cinstește pe Dumnezeu și nu-l aduce închinare. În afară de aceasta el este un păcătos, este unul care a greșit ținta vieții lui, deoarece merge pe drumul lui în neascultare de Dumnezeu. Scopul vieții unei creaturi este să slujească Creatorului ei și să-L iubească (1 Ioan 3.4; Deuteronom 6.5).

Versetul 19 este o consecință, care se trage din versetele anterioare: »Așa că cei ce suferă după voia lui Dumnezeu, să-și încredințeze sufletele credinciosului Ziditor, și să facă ce este bine.«

Aceasta este deci valabil numai pentru aceia care »suferă după voia lui Dumnezeu«, și nu când suferim din cauza greșelilor noastre. Aceia să-și încredințeze sufletele lui Dumnezeu, ca Creator credincios. Cuvântul „a încredința” se mai întâlnește și în 1 Timotei 1.18, 2 Timotei 2.2, Luca 12.48, etc.

Dumnezeu este văzut aici ca Creator, deci în legătură cu lumea, pe care a creat-o. Știm că El nu va părăsi lucrarea mâinilor Sale. El este un Creator *credincios*. Tocmai suferințele, pe care El le lasă să vină peste ai Săi, dovedesc aceasta. De la început, intenția Lui a fost să aducă în părtășie cu Sine pe omul pe care l-a creat. Așa cum am văzut, acesta este și scopul suferințelor. Dacă ne aflăm în astfel de suferințe, plini de încredere putem să ne încredințăm sufletele Lui. El le va păzi în siguranță, cel puțin dacă o facem făcând ce este bine (1 Tesaloniceni 5.23-24). Altfel va trebui să exercite mai multă disciplinare. El are grijă de creaturile Lui, cu cât mai mult de copiii Lui! Noi L-am cunoscut în Hristos și am învățat să ne încredem în El.

Dar prin aceasta știm acum și, că El, ca Creator, este credincios și plin de dragoste pentru creaturile Lui. El nu este așa cum cred cei necredincioși despre El: aspru și poruncitor! El este marele Dătător (Ioan 4.10; 2 Corinteni 9.15). Vedem aici nu numai guvernarea lui Dumnezeu și acțiunile Lui în această guvernare, ci vedem pe Dumnezeu și ca Creator în legătură cu prima creație. Aceasta este temelia iudaică și nu adevărata relație creștină cu Dumnezeu. Dar cu toate acestea are o deosebită valoare pentru noi, în caracterul nostru de pelerini pe pământ.

Adnotare

[1] Nu „fără să păcătuiască” – așa cum stă scris în multe traduceri – ci „**fără păcat**”. În El nu locuia păcatul, așa cum locuiește în noi, prin care satana putea să lucreze. Ispita a venit la El numai din exterior și nu a putut pătrunde în El.

[2] Ca să spunem mai corect: din momentul în care a început decăderea și mulți anticriști s-au descoperit în mijlocul celor credincioși. Dar aceasta a avut loc deja la scurt timp de la început (1 Ioan 2.18).

[3] Adică, nu se mai țin strâns de inspirația Cuvântului și de autoritatea divină a Sfintei Scripturi și neagă dumnezeirea Domnului Isus.